

Радка Александрова
ПРИ ЧУДАЦИТЕ
НА АТЕНАЛП

Издателство • Български писател •

РАДКА АЛЕКСАНДРОВА
ПРИ ЧУДАЦИТЕ НА АТЕНАЛП

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Тази история се случи нито много отдавна, нито много скоро, в една страна нито много близка, нито много далечна. Заваля дъжд. Дъжд като дъжд — хиляди прозрачни капки. Ден, два, три... По-нетърпеливите се скараха с намръщеното небе, после напълниха куфарите си с най-необходимите вещи и заминаха при слънцето...

Лесно им беше на тях! Ще си починат, ще се попекат, ще се посмеят и нали дъждът все някога ще спре, отново ще се върнат по домовете си. Ами справедливо ли е само те да пътуват? И то когато поискат и където поискат? Има и други, които желаят да пътешестват, да опознават далечни светове. Тези други... Но най-добре е всичко да разкажем от край до край, та малките момченца и момиченца да не се чудят и да не разпитват уморените си бащи. И тъй като в приказките всичко е възможно, не бива да се изненадвате каквото и да се случи.

Първо нека си представят един много смел и много учен човек с мъдър поглед и светла усмивка.

Този човек се казваше Хорс и живееше в усамотена къща с просторна градина, заобиколен от любимите си животни. Той умееше да разбира езика им и свободно разговаряше с тях. Всяка сутрин стогодишният орел го събуждаше, с бодрия си вик „хорс“, откъдето ученият носеше името си.

Голяма беше радостта на животните, когато веднъж Хорс ги събра и им каза да се готвят за далечно пътешествие. След миг тази радост се превърна в необуздан възторг, защото всички разбраха, че ги очаква нещо невиждано досега.

И така, в един хубав ден от стартовата площадка на най-близката космическа база излетя и проби небето сребриста ракета. В нея — капитан Хорс и любимите му животни: чичо Кенгур, господин Тигър, леля Котана... но вместо да ги изброяваме, по-добре е да чуем какво си приказват, да видим как се чувстват след излитането, може пък силното им желание за пътешествие да се е изпарило.

Пръв се обади чичо Кенгур.

— Нещо почна да ми прилошава — проплака той. — Космосът не е за всекиго. Неудобно ми е да вися като закачен във въздуха... — И шумно въздъхна, но от това коремът му не намалня. Започна да се преобръща ту надолу, ту нагоре; напразно се мъчеше да се залови за нещо.

— Да не си преяждал, да не си се тъпкал! — подкачи го весело Ежка. — Я ме виж мене.

— Какво да те гледам — само бодли!

— Помогнете ми! — измяука леля Котана. — Искам да седна. Струва ми се, че падам от най-високото дърво на земята. Да ви се не види пътуването и чудото! Как можахте да го измислите?!

— Спокойно, приятели! — рече чичо Кенгур. — Нали капитан Хорс ни предупреди, че така ще бъде само в началото; после щели сме да свикнем. А по-късно, когато вече няма да бъдем в безтегловност, ще се разхождаме като в нашата градина. Никой да не се паникьосва!

Хубаво ги съветваше чичо Кенгур, ама кой да чуе? Сега всеки един от пътешествениците беше зает само с едно: да спаси главата си от неочакваните удари. Нещо почти невъзможно, тъй като не можеха да контролират движенията си в непривичната обстановка. Подхвърляни сякаш от тайнствени вихри, те се лепяха по ъглите, пак отскачаха в средата на кабината и пищяха. По едно време някакво рошаво кълбо се завъртя точно пред лицето на госпожица Белка. Тя замижа, сърцето ѝ заби като на зайче — това пък какво ли е?

— Защо се пулиш насреща ми, не ме ли позна? — разсърди се кълбото.

— О, ти ли си била? Извинявай, Ежке, наистина не те познах. Много силно се въртиш. Защо се въртиш?

— А ти да не си въобразяваш, че по-слабо се въртиш? — върна ѝ незабавно Ежка и като се прекатури, увисна върху опашката ѝ. Белка примря от болка.

— Не го направих нарочно — почна да се оправдава Ежка, но сякаш нямаше никакво намерение да се откачи.

Двете се сборичкаха, теглеха на различни страни и охкаха.

Забелязал мъките на жена си, Ежко се опита, да ѝ помогне. Спусна се към тях, но нова беда — насреща му идеше господин Тигър. Зъбите му студено проблясваха. Ежко се сви, провря се на сантиметър под него и за миг изгуби съзнание. Сега господин Тигър се носеше

право срещу тумбестия корем на чичо Кенгур. Съзнавайки цялата си безпомощност, чичо Кенгур затвори очи и се облегна на вратичката със светлинното табло... Пат! Лапата на Тигър се стовари върху таблото на сантиметри над главата му.

Скоро на всички стана ясно, че никой нищо не може да промени. Врявата растеше, страхът — също; само дето по-внимателно почнаха да се разминават.

— Докога ще трае цялата тази история? — проплака госпожица Белка. — Няма ли кой да ни каже? Прилошава ми, всичко пред очите ми се върти.

— А на мен пък хич не ми пречи. — За учудване на всички, така както се премятеше презглава, Ежко развърза найлоновата си чантичка, измъкна една ряпа и взе да я оглежда. — Велика работа, приятели! Ще нагостя тамошните жители с ряпа! Няма никакво значение, че ще пътуваме точно 86 дни и 68 часа. Изучил съм всичко за ряпата и искам да се уверя, че тя може да се задържи сочна и по-дълго време.

— Умрели са за твоята ряпа. Само ни излагаш! — смъмри го жена му.

Ако би могъл да я хване, непременно щеше да я напердаши. Той никак не обичаше да пътува с жена си и никъде не я водеше, но сега случаят беше по-особен: много дни раздяла, мъка, неизвестност. Пък и ако случайно тамошните решат да ги задържат, поне заедно да теглят.

Ежка не посмя да се обади втори път. Тя добре познаваше характера на мъжа си, добре разбираше какво означава погледът му. Но ако нея имаше кой да я стресне и укроти, можеше ли някой да спре леля Котана да си приказва? Тя временно се бе закрепил до един от илюминаторите и сега си мислеше на глас:

— Това, дето капитан Хорс разправяше, че при пътуване помъдряваш, не излезе празна работа. Макар че се въртя като пумпал, не съжалявам. Само да можех да поседна малко, да си почина.

— И каква мъдрост измисли? — подкачи я госпожица Белка.

— Такава... Ще поискам лична среща с една тамошна котка. Ще я поразпитам какво готвят, слагат ли подправки. А след като я изслушам и опитам нейните манджи, ще ѝ завъртя една нашенска, с много мръвки.

— Мръвки ли? — преглътна Белка. — Дали се намират горе?

За това никой не бе и помислил. По-скоро, не им остана време. Защото, когато дъждът заваля и хората от града заминаха на почивка, командирът за съвсем други неща им говори. Например — че всички те дълго и вярно са му служили и напълно заслужават да се поразходят. И като ще предприемат пътешествие, поне да бъде необикновено. Той, капитан Хорс, всичко е подготвил и обмислил...

Събрани около него, бъдещите пътници го слушаха притихнали, онемели от възторг. Никой не се бе сетил да попита какво ядат ония горе и как живеят. А и защо да питат? Като пристигнат, ще разберат.

— Имало ли мръвки горе? Глупав въпрос! Ами той за какво е? — И леля Котана посочи господин Тигър, който се мъчеше да надникне през малкото кръгло прозорче на кораба. — Само веднъж да скочи върху някое животно — ще го разкъса на парчета. Та ако ще да е голямо колкото планина.

— А животни? Дали се намират горе? — запита Ежка.

Госпожица Белка внимателно прибра бухналата си опашка и се помъчи да доближи господин Тигър.

— Чуваш ли? Леля Котана иска да те затворят в някой планетен затвор за убийство. Обещай пред всички, че няма да посягаеш над чужди животни... с изключение на пиленца. Обещай никого да не предизвикваш. Твоята работа е да бъдеш винаги до мен, да ме пазиш!

— Интересно от кого? — изсмя се леля Котана. — И защо само теб да пази?

— Защо ли? Представи си, че някое неземно страшилище поиска ръката ми. Както е известно, в мене всички се влюбват.

— Я се махайте от главата ми! — изръмжа господин Тигър. — Аз си знам работата. Наложил ли се да се бием, няма да им простя — ще ги разпердушина! Сега съвсем друго ме занимава: с кой акъл все пак тръгнахме! Ами какво ще кажат хората, като се завърнат от почивка? Гледат — няма ни! И току-виж, настанили други животни в нашата градина.

— Приказки! — възмути се чичо Кенгур. — Такова посрещане ще ни устроят, така ще се гордеят с нас... Та ние ще бъдем първите, които се завръщат от подобно пътешествие. И догодина вместо на море те също ще полетят насам, към Атеналп. И сецате ли се кой ще ги води? Капитан Хорс, разбира се... Ние трябва да вярваме на нашия командир! Той каза, че проучил всичко, никакви опасности и побоища не ни застрашават.

Изведнъж корабът се разтърси. Пластмасовите чекмеджета на библиотеката изхвъркнаха и полетяха на всички страни. Полетяха и личният багаж на пътниците.

— Помощ! Загиваме...

— Спокойно! — опита се да надвика гласовете чичо Кенгур. — Сега се провираме през комети и метеори — затова е така. Скоро всичко ще отmine. Чел съм за тези работи.

Чичо Кенгур не говореше само за да се намира на приказки. Преди да излетят, ученият наистина го бе запознал с някои неща, свързани с особеностите на пътя. Беше му показал дори как се управлява корабът и какви аварии могат да ги сполетят.

— Зарежи какво пишат книгите! — мръщеше се господин Тигър. — Не стъпваш ли здраво на земята, нищо друго не е сигурно. Метеори, комети... дрънканици!

— Може би имаш право — рече чичо Кенгур. — Но който се е страхувал, да си е седял у дома!

— Ти ме обиждаш. Аз да се страхувам? Тигърът!... Работата е там, че не мога да гледам спокойно как цялата тая железария се тресе, как се разминаваме като слепци. Мислиш, че ми е лесно да не халосам някого?

В същото време Ежко спокойно гледаше найлоновата си чантичка, която се въртеше заедно с ряпата в тясното пространство, и им се чудеше на ума: за какви неща седнали да се разправят, когато има други, много по-важни.

— Не разбирате ли, че връщане назад няма! Ето, бученето намаля... Кой беше казал, че по време на път човек помъдрява? Сетих се — леля Котана. Права е! Току-що ми хрумнаха гениални идеи. Слушайте внимателно. Не е ли по-добре да се обръщаме един към друг с фамилните си имена? Нали разбирате, така ще бъдем по-важни. Освен това, ако на някого от вас се стори, че професията му е проста, да се представи там с друга. И още нещо, най-важното: да поканим чуждото племе да ни гостува на Земята, ще бъде извънредно интересно!

— Умни, умни предложения! — развика се радостно Ежко.

— Чуйте само как звучи! — оживи се Ежко. — Тигров, Кенгуров, Котанова... Или още по-добре; инженер Тигров, доктор Кенгуров, редактор Ежко Ежков...

Господин Тигър високо се изсмя:

— Редактор ли? Та ти, миличък, не можеш да пишеш и като четеш — сричаш. А и какъв инженер съм аз? А за доктор Кенгуров да не приказваме!

— Извинявай, но ако се наложи, и за доктор мога да мина — изпъчи се чичо Кенгур.

— И аз за редактор! — побърза Ежко. — Виждал съм как се прави вестник — капитан Хорс ми е показвал, спокойно мога горе да го издавам.

Гениалните идеи най не харесаха на леля Котана. Не за друго, а защото се боеше, че ще се обърка с тия доктори, инженери и вестникари — много сложно ѝ се виждаше.

— Що ли съм седнал да споделям с вас? — изохка обидено Ежко. — Такова нещо хрумне ли ти — веднага при командира! — И той се опита да достигне плътно затворената вратичка на командната кабина.

— Стой! — изкрещя подире му чичо Кенгур. — Полудя ли? По време на пътуването строго се забранява влизането в кабината. Знаеш ли какво може да се случи, ако капитанът натисне по погрешка някое копче? Даваш ли си сметка?

Развикаха се и останалите. Заповтаряха един през друг:

— Даваш ли си сметка?

— Слушайте — обърна се към всички чичо Кенгур. — Командирът каза, че ще сигнализира с червена лампичка. Да поясня: ако има нужда от помощ, сам ще ни извика. Иначе, повтарям: влизането в кабината е строго забранено!

Ежко въздъхна.

— Нетърпелив съм, но не и недисциплиниран. Дано само не забравя гениалните си мисли.

— Аз ще те подсетя!

— Колко пъти съм ти казвал да не се обаждаш, когато никой не те пита! — скара се той на жена си.

Чичо Кенгур го изгледа продължително.

— Не си ли с нея малко по-строг, отколкото трябва?

— И аз мисля така — развълнува се Ежка.

ВТОРА ГЛАВА

Изведнъж светлинното табло оживява. Не означаваше ли това, че на кораба е настъпило извънредно положение?

Чичо Кенгур изтръпна — червената светлина е зов за помощ! Тъкмо се чудеше как да успокои изплашените пътници, гласът на командира отекна бодро от микрофона:

— Внимание, пристигахме! Внимание, скоро ще се приземим!

— Урра-а! — извикаха в хор трите Вrabчета.

Сега над вратичката на кабината започнаха да се гонят еднакви светещи надписи: Атеналп... Атеналп... Всички гледаха вторачено в тях. Внезапно пътниците политнаха напред, блъснати от невидима сила. Нещо страшно избуца и големите букви се стопиха. Стана тихо.

Наистина ли пристигнаха?... Госпожица Белка се завъртя на пети, за да се увери, че е стъпила на кадифената пътека. Леля Котана бързо изпъна шията си и замаяка от радост. Господин Тигър се тръшна на първото кресло, разкърши рамене:

— Това е вече работа... Така де, кокалите си да наместим. Оживяхме, ей! Няма шега!

Ала истински повярваха, че са се приземили, едва когато вратичката на кабината се отвори и оттам се показва техният командир капитан Хорс. Сигналните копчета по космонавтския му костюм бяха нагрети до червено. Първа го поздрави леля Котана.

— Браво! Голям юнак излезе ти! През цялото време треперех, мислех си, че ще ни бухнеш в онова, как се казваше.

— Метеор — поясни чичо Кенгур.

— Да живее нашият командир, да живее! — спуснаха се да го поздравят и останалите.

— Оставете ме да мина! — Ежка искаше да се добере съвсем близо до него, да прошепне на ухото му гениалните предложения на мъжа си, но госпожица Белка я предвари — размаха копринената опашка, мило му се усмихна и го похвали за чудесното пътуване.

Ежко даваше знаци на жена си да почака, но тя не искаше и да чуе. Врявата стана нетърпима. Само чичо Кенгур стоеше настрана.

— Моля за тишина! — извика строго командирът. — Слушайте какво ще ви кажа. Догдето ние с нашия приятел Кенгур напишем приветствие, отдъхнете, хапнете, ако сте гладни, и си оправете тоалетите. Ясно ли е?

Като чу името си, чичо Кенгур така се наду, че без малко щеше да се пръсне. Изкашля се многозначително. Ежко беше пребледнял от обида.

— Ако трябва приветствието да бъде редактирано — глухо каза той, — аз съм насреща.

— Ти ли?! — изненада се командирът. — Добре, нямам нищо против, но нека по-напред го съчиним.

Ежка не сваляше очи от мъжа си. Руменееше от гордост — колко е умен, как интересно приказва!

— Чакат ли ни? — заинтересува се Белка.

— Кой? — погледна я объркано господин Тигър.

— Да, връзката е вече направена. Естествено, ние не можем да слезем веднага на Атеналп — добави командирът. — Трябва първо да се подготвим.

— Правилно, с празни ръце не се ходи на гости! — Леля Котана се почеса с краче по главата. Докато вие драскате, аз да взема...

Ала капитан Хорс ѝ обясни, че за всичко е помислено — и за подаръците.

— А какви са подаръците? Не може ли да ги видя? — затрептяха игличките на Ежка.

Ежко се ядоса на жена си, и не само на нея. Разбира се, престори се на безразличен, когато командирът и чичо Кенгур се уединиха в кабината, за да работят над приветствието — уж че това никак не го засяга. Но за всеки случай застана наблизо — можеше да им потрябва. Насядаха по местата си и останалите пътници. Госпожица Белка извади малко кръгло огледалце и започна да се любува на себе си: притваряше очи, усмихваше се доволно, навярно си мислеше, че никъде по света няма такава красавица. Сякаш прочела мислите ѝ, Ежка също взе да се гласи пред огледалото.

— Каквото и да правиш, мила, малко трудно можеш да ме стигнеш по хубост и изящество — проточи госпожица Белка.

— И по нахалство?

— Не, там ти си на първо място!

— Само не се карайте — помоли ги маймунката Зорничка, която до този момент изобщо не се беше обаждала. — Съгласна съм да ви

гладя роклите, да ви навивам косите, изобщо да ви услужвам с каквото мога, само не се карайте!

Леля Котана изсъска:

— Че как няма да са красиви, като единствено за това мислят!... А ти, Зорничке — продължи тя с омекнал глас, — запомни, че тук всички сме равни, тръгнали сме на разходка, от къде на къде ще искаш да им помагаш? По-добре се погрижи за собствената си поличка, виж на какво е заприличала! Командирът държи всички да сме спретнати.

— Аз например мога да ѝ подаря една от моите скъпи рокли, но каква полза? — изсмя се госпожица Белка. — Маймунке, кой те покани да дойдеш с нас?! Какво разбираш ти от пътешествие? Трябваше да останеш да правиш компания на стария Орел, двамата да пазите градината.

— Остави намира маймунката, проклетнице! — развика се леля Котана. — Капитан Хорс я покани. Лично той! Тя все му пееше, докато работи.

— Тогава нека сега ни изпее нещо весело, имам нужда от това! — И Ежка се приготви да слуша.

— Никакви песни! — възпротиви се госпожица Белка. — Само това ни липсва... както ми се върти главата.

Изведнъж трите Врабчета проплакаха:

— Гладни сме, гладни сме, искаме да ядем!

Леля Котана отвори хладилника, взе оттам семки и им ги раздаде; не забрави и Маймунката — на нея ябълка.

— Кой ѝ е дал право да се разпорежда с хладилника? — разписка се госпожица Белка. — Ще се оплача на командира!

Капитан Хорс и помощникът му чичо Кенгур не се бавиха дълго. Като излязоха от кабината, пътниците ги наобиколиха — всички искаха да чуят приветствието.

Изпратиха го с аплодисменти; единствено Ежко не ръкопляскаше.

— Имам само една забележка — обади се той.

— Казвай!

— Пропуснали сте нещо много важно.

— Добре, слушаме те.

— Трябваше от самото начало да подчертаете, че идваме с мирни намерения.

— Наистина! — съгласи се веднага командирът.

Ежко бързо му подаде своята химикалка.

Ежка тайно погали мъжа си, но той се дръпна, прошепна й да не го излага.

Командирът прочете приветствието с направеното допълнение и след като всички го одобриха, подаде го на чичо Кенгур.

— Защо на мене? — учуди се той.

— Защото повече не ми трябва. Аз го запомних наизуст.

— Отлично! — отсече Ежко. — Няма да се излагаме я. Пет реда и половина са...

Чичо Кенгур сгъна внимателно хартийката и я пусна в джобчето на корема си. После изглежда леля Котана и я попита какво иска, защо е толкова неспокойна.

— Защо ли? Ами подаръците? Забравихте ги.

Командирът отново помоли за тишина.

— Нищо не сме забравили, бъдете спокойни... А сега внимавайте! Аз ще сляза пръв на Атеналп и без сигнал от моя страна — никакво мърдане оттука! Загася ли сигналните копчета на костюма си — слизате и вие, но не безразборно, а подредени. Най-напред ще застане Зорничка — тя ще носи подаръците; след нея госпожица Белка с цветята; после Вrabчетата, леля Котана, Ежка... останалите най на края. Съгласни ли сте?

— Ха! — отново изпищя госпожица Белка. — Това е пълно недомислие! Излиза, че маймунката е най-представителна... Не, не съм съгласна! — едва не се прекатури от креслото тя. — За нищо на света!

Командирът се намръщи.

— Стига капризи! Тук се слуша моята дума! Засега само една промяна ще направя: Вrabчетата ще минат на първо място, до Зорничка. И запомнете: никакво слизане, преди да загася костюма!

— Много е сложно — измърмори господин Тигър. — Защо да се подреждаме, да не сме ученици? Слизаме, представяш ни и толкова.

— Всички да заемат местата си! — престори се, че не ги чува, командирът.

Пътниците се подчиниха мълчаливо. Започнаха да се подреждат. Ежка прошепна на мъжа си да мине по-напред, той да бъде водач на

мъжката част. Госпожица Белка я чу и нали беше в лошо настроение, отново я заяде:

— Някой ден ще ме задавиш от смях!

— Защо?! — ококори се Ежка.

— Обясни й, моля те! — обърна се госпожицата към леля Котана.

— Какво да й обяснявам?

Командирът отиде до вратичката и натисна едно копче. Вратичката се отвори безшумно: от търбуха на кораба изскочи метална стълба, разтегна се като дърводелски метър, спусна се надолу и допря чуждата земя. Капитан Хорс не бързаше, личеше, че е истински развълнуван. И как не — цял живот е мечтал за този момент; веднъж да стъпи на съвсем непознатата Атеналп!

Той пое дълбоко въздух и важно тръгна надолу по стълбичката към неизвестността.

ТРЕТА ГЛАВА

Възможно ли е такива да са жителите на Атеналп?

Земният командир често се бе запитвал как ще изглеждат, но видяното надхвърли и най-смелите му представи. Непознатите същества тъй го смаяха с вида си, че той се спъна и залитна — едва се удържа да не падне.

Тези от първата редица имаха квадратни фигури и бяха облечени в сребристи панталони и ризи, по които блестяха безброй виолетови звездички. Зад тях надничаха други — с кръгли кореми, с триъгълни прозрачни шлемове; вместо пръсти от ръцете и краката им се разперваха дълги лъчи. Най-отзад стърчаха още по-странни същества — пружинените им вратове се свиваха и удължаваха, едва придържаха огромните глави с по едно бляскаво око в средата, по дрехите им сякаш някой бе полепил разноцветни плочки.

Пълното мълчание на чудаците съвсем обърка нашия командир. Но това не трая дълго. Той се посъвзе и тръгна смело срещу редиците. Спря на прилично разстояние, поклони се с достойнство и започна:

— Имаме високата чест да ви гостуваме.

— Имаме високата чест да ви гостуваме — повториха в хор чудаците.

— Ние с радост дойдохме във вашата страна.

— Ние с радост дойдохме във вашата страна — пак повториха те.

Капитан Хорс се взря в тях озадачен, словото заседна в гърлото му. Какво означава всичко това? Подиграват ли се с него, или са замислили нещо още по-лошо?

— Безкрайно сме щастливи, че живеете в такава прекрасна страна — продължи той с усилие.

— Безкрайно сме щастливи, че живеете в такава прекрасна страна — отекнаха думите им като ехо.

Командирът притихна: „Ясно — подиграват ми се!“ Погледна в далечината. Там се издигаха розови върхове, от време на време

прелетяваха сякаш разноцветни шалове, увиваха се около тях, после отново политваха и се стопяваха в безкрая. Всичко беше толкова красиво, че без да иска, гостът извика възторжено:

— Какви розови върхове, какви пъстри шалове!

Посрещачите не закъсняха: същите думи, същият възторг.

Сега вече командирът истински се ядоса. Беше му на устата да запита докога ще продължи цялата тая комедия, но се въздържа. Доброто му възпитание го бе научило на търпение и на уважение към чуждите навици, колкото и странни да са те.

Изведнъж му се стори, че чува шум зад гърба си. Обърна се стреснато. Нищо опасно — приятелите му от кораба не бяха устояли на любопитството си. Купчеха се на вратичката и питаха със знаци какво става. Да ги повика ли? Не, разбира се, още е рано, още никой не ги е приел. Тогава какво му остава да направи? Да опита за последен път, пък каквото ще да става.

Той пристъпи към чудаците и им се усмихна. Стори му се, че и те се усмихват.

— Искам да ви поднеса приветствие от Земята.

— Искам да ви поднеса приветствие от Земята — безжалостно повториха квадратите, шлемовете и пружините.

Капитан Хорс се върна в кораба и се свлече на пластмасовото кресло.

— Нечувана история! Скандална! — устните му потрепераха от възмущение.

Чичо Кенгур се надвеси над креслото и запита:

— Какво се е случило? Кажете!

— Как какво? Не разбрахте ли? Не чухте ли, не видяхте ли?

— Е, малко са особени на вид, поне така ми се стори отдалече, но нищо чудно, нали сме в чужд свят.

Господин Тигър вирна дивата, си глава и се закана:

— Мен лично не ми изглеждат толкова страшни и само да посмеят!

— По-кратко, Тигъре — смъмри го командирът. — Никой още не ни заплашва. Работата е там, че те повтарят всичко, което им кажеш. Като папагали. Просто да се побъркаш.

— Че да повтарят, тяхна си работа. Важно е, като слезем, да ни оставят на спокойствие.

Госпожица Белка се завъртя грациозно, без ни най-малка следа от тревога, и обвини приятелите си, че не разбират от космическо посрещане.

— Може и така да е — замисли се командирът. — Не, не, според мен няма начин да се разберем. Аз им казвам, че сме гости от Земята, те повтарят същото. Какво да правим при това положение?

— Я да си обираме крушите оттука! — измъка леля Котана. — То не те ли посрещнат в началото, както трябва...

Капитан Хорс стана, изправи се пред библиотеката, взе дебела книга и започна внимателно да я прелиства, да се взира в рисунките. Пътниците чакаха с притаен дъх. Само Вrabчетата, безгрижни, както винаги, се гонеха по пътеката, завираха се под леглата, писукаха с тънките си гласчета.

— Слушайте, не е ли по-добре всички да слезем? — неочаквано предложи Ежко.

Последваха и други предложения. Госпожица Белка заяви, че ако тя отиде при чудаците, непременно ще оправи нещата. Не е имало случай да не ѝ оказат добър прием.

— Това е друг свят, глупачке! — изръмжа господин Тигър.

Командирът не ги слушаше, беше се вдълбочил в книгата. Господин Тигър надникна в нея и поклати глава.

— Слушай, капитане, тая работа с книжки няма да я оправим. Позволи ми аз да сляза долу. Ще ги попитам направо: приемате ли гости, или не? Какво ще си играем повече. Ако не ни щат, много им здраве! Разходихме се из Космоса — стига ни. Връщаме се обратно.

— Обратно?! — засмя се тъжно ученият. — Обратно може чак след две години!

— След колко? — изви опашката си в питанка леля Котана. — Хубаво се наредихме!

Единствено чичо Кенгур стоеше настрани с тъжно изражение на лицето. Това, че владетелите на Атеналп показваха папагалски характер, го дразнеше, но само толкова — повече го болеше за капитан Хорс. Лесно ли е да преминеш такъв дълъг път, да нямаш никаква авария и на края да не знаеш как да постъпиш?

Вrabчетата наобиколиха командира. Взеха да плачат — не им се стояло повече в кораба! Ежка, скришом от Ежко, отиде при господин Тигър и го запита:

— Ти сериозно ли си решил да отидеш при ония долу?

— Разбира се! — високо заяви той. — Нали знаеш, че от нищо си нямам страх.

— Тогава какво още чакаш? Наблегни на това, което предложи мъжът ми.

— Много помня какво е казал.

— Че идваме с мирни намерения! — подсети го Ежка.

Командирът върна книгата на мястото ѝ в библиотеката и подхвана уморено:

— Имайте още малко търпение, много ви моля. Сега ще се заключа в кабината — налага се отново да прегледам всички трудове за Атеналп. Може нещо съществено да съм изпуснал. След това ще ви съобщя решението си.

— Разбрано — кимна чичо Кенгур.

— Аз пък мисля, че господин Тигър трябва да опит с тукашните — обади се Ежко. — Ако не постигне нещо, поне ще ги сплаши с вида си.

Капитан Хорс пусна дръжката на вратата и рече:

— Добре, нямам нищо против. Все пак смятам, че ключът на тайната, е другаде... Тигре, готов ли си?

Погледите на всички се насочиха към смелчагата, който си придаваше важност и напрегнато мислеше какво да им каже на раздяла. Искаше да бъде нещо такова — хем да покаже колко е мъжествен, хем да ги трогне до сълзи.

— Хайде, тръгвам — подзе той. — Ако нещо се случи и не се върна, спомняйте си за мене с добро. Пазете малките Врабчета! Пазете честта на Земята!

Ежко се просълзи.

— Ще пиша във вестника за тебе. И ето какво заглавие ще сложа — „Безстрашният“. Ти напълно заслужаваш това!

— Пиши, пиши — махна нехайно господин Тигър и се поклони на всички. — До скоро виждане!

Пътниците се спуснаха да го изпращат; вече никой не мислеше за речи, цветя и подаръци.

Новият пратеник слезе по стълбите и стъпи върху сребристия пясък. И той затаи дъх от изненада, когато видя отблизо посрещачите.

Помисли си: „Тия пък какви са? Хора или играчки? Я Да ги разгледам по-добре!“ — И с твърди крачки тръгна към редиците.

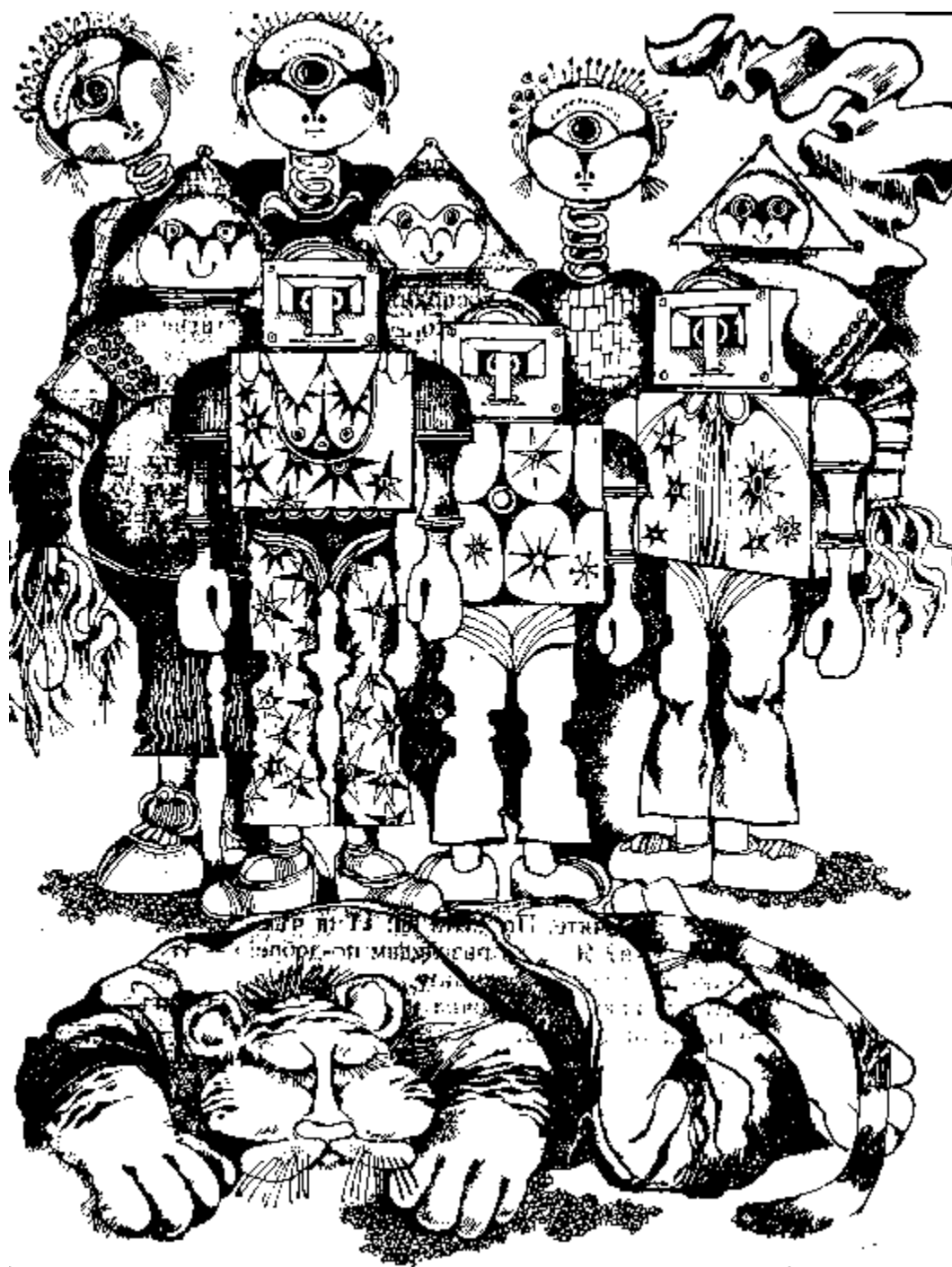
— Вижте какво — започна направо господин Тигър, — имате гости от Земята.

— Вижте какво, имате гости от Земята — повториха те дословно.

— Хайде, без шеги! Ние сме гости от Земята, а не вие!

— Хайде, без шеги! Ние сме гости от Земята, а не вие! — върнаха му ония без изменения.

Господин Тигър ги изгледа вбесено. Идеше му да се размаха, че да им даде да се разберат, но изведнъж се сети за думите на Ежко и продължи, като скърцаше със зъби:

- Ние идваме с мирни намерения.
- Ние идваме с мирни намерения.
- Ама, слушайте! Почвам да губя търпение!

— Ама, слушайте! Почвам да губя търпение!

Пред очите на земния пратеник се спусна тъмна завеса. Забравил за миг къде се намира, той замахна и със страшна сила стовари лапа по триъгълната глава на първия от редиците. Мъглата съвсем, се сгъсти пред очите му, защото мигновено една ръка се протегна и също му нанесе силна плесница. Останал без дъх от болка и обида, господин Тигър почна да раздава удари наляво и надясно, нагоре и надолу, да хапе и да ръмжи. Но боят не продължи дълго: ударите се връщаха върху него с математическа точност и след минута той вече лежеше безжизнен на пясъчната поляна.

— Убиха го! — пръв извика чичо Кенгур и закри очите си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тигърът е убит!

В кораба настана суматоха.

Леля Котана започна да проклина часа, в който пуснаха господин Тигър да слезе. Прегърнати, Ежка и Белка не сваляха очи от командира. Само той изглеждаше спокоен: беше се замислил за нещо си.

— Бедният Тигър! — проточи леля Котана. — Предчувствието не го излъга. Първата жертва! Не биваше да го пускаме, не биваше!

— Отворете! — дращеше яростно по вратата Ежко. — Погубиха приятеля ни, искам да отмъстя на похитителите!

— Не го слушайте! — задърпа го назад за бодлите жена му Ежка. — Къде е тръгнал!? Господин Тигър е ерген, а той... Не мислиш за мене, таралеш такъв!

Леля Котана дълбоко въздъхна:

— Колко пъти сме го предупреждавали да не налита на бой! Не отбира от дума.

— Тигърът не е убит!

В настъпилата тишина капитан Хорс внимателно подреди книгите си, изправи се с цял ръст и повтори сухо:

— Тигърът е жив!

Никой не повярва, всички си помислиха, че говори така само за да пресече паниката.

— Но той лежи проснат на поляната и не диша — обади се маймунката Зорничка.

— Нали видяхме със собствените си очи...

— Няма смисъл да се залъгваме!

— Господин Тигър отново ще бъде между нас! — заяви тържествено командирът. — В това съм повече от сигурен. Той ще спи пет денонощия и ще се събуди невредим. Мога да ви го обясня научно, но няма да ме разберете. Затова ще си послужи с пример: представете си, че ви се наложи да принесете сто тона въглища за съвсем кратък

срок. Да речем, за половин час. Е, как ще се чувствате след това, няма ли да заспите непробудно?

— Та толкова ли са им тежки ударите? — изгледа го недоверчиво Ежко.

Хорс се усмихна.

— Господин Тигър ще ви каже.

— Видя ли! А ти искаше да им отмъщаваш! — Ежка вплете нежно бодлите си в тия на мъжа си.

— Казах ви да се измитаме, но вие... Вече е ясно — бият!

— Не може, леля Котано. Връщане на Земята — чак след две години в точно определен ден. Това тук не е такси — качваш се и слизаш, когато поискаш. Ясно ли е на всички? — изгледа ги подред командирът.

— Добре се подредихме!

— Две години затвор! Ще пукнем от скука в тоя космически кораб.

— Да почакаме, докато господин Тигър се събуди. Прибираме го и... дим да ни няма. По пътя ще му мислим...

Командирът ги остави да умуват и влезе в кабината. Искаше спокойно да разсъди върху новосъздалото се положение, да изработи план за бъдещите действия. Прави са животните! Две години в тая тясна килия — значи, всички да се поболят. Дали да не опита още веднъж при чудаците с добро?

Той се помъчи да си припомни всичко, което беше чел за Атеналп. Пак книгите щяха да му помогнат.

На вратата се почука. Беше леля Котана. Канеше го да похапне нещо. Капитан Хорс махна с досада и лелята побърза да затвори. Но веднага след нея в кабината нахълтаха трите Врабчета. Те пък искаха да потърсят приказки в библиотеката. Какво да ги прави — разреши им. Нещо повече — сам им прочете приказка. Изобщо нямаше никакво спокойствие. Възбудените гласове на пътниците пробиваха тапицираната с кожа вратичка, пречеха му да се съсредоточи. Чу се ясно как Ежко предлага да се смъкнат вкупом долу и да приберат господин Тигър. Било недостойно да го оставят цели пет денонощия сам и безпомощен на чуждата земя. „Никакво слизане!“ — писнаха в хор Ежка и Белка и шумът стана още по-непоносим.

„Къде се намират? Тук да не е игрище?“ — ядоса се капитанът и изведнъж реши да ги приспи до един. Това му осигуряваше, веднъж — пълно спокойствие и, втори път — предпазване от усложнения. Ами ако Ежко и чичо Кенгур наистина се опитат да пренесат в ракетата Тигъра и чудаците се възпротивят?... Да, просто се налага да ги приспи за известно време. Бързо отключи аптекката, преброи хапчетата за сън, скри ги в горното джобче на дрехата си и излезе от кабината.

Този път питомците му го посрещнаха с мрачно мълчание, никой не запита какво ще правят по-нататък, измислил ли е нещо. Капитан Хорс се престори, че не забеляза общото настроение — застана по средата на кадифената пътечка, усмихна се бодро и започна:

— Предлагам да похапнем и да се повеселим. Искam никой да не смята, че сме пленници! Още малко търпение и всичко ще се оправи. Приготвил съм ви едни хапчета. Те имат чудно свойство. Ежко, заповядай! Ще видиш как нервите ти ще се отпуснат...

Ежко взе хапчето и галантно го подаде на жена си. Щом го глътна, Ежка изръкопляска:

— Ей, че ми е весело!...

Леля Котана отвори хладилника и взе да подрежда закуските. Врабчетата се спуснаха да ѝ помагат. Останалите също се разшетаха. Само красивата Белка не вземаше участие — излегнала се на креслото, тя правеше очите си пред малкото огледалце.

— Хайде, стани да разлееш сиропа! — сгълча я леля Котана. — Ония долу и така ще те харесат.

Госпожица Белка се прозя, стана с мъка от креслото и бавно изпълни нареждането на леля Котана.

Веселбата не трая дълго. Когато всички се унесоха в дълбок сън, капитан Хорс натисна копчетата, та креслата да се превърнат в легла, зави пътниците с копринените одеяла и забърза към библиотеката.

Най-послед пълна тишина! Той свали от рафтовете дебелите книги, подреди ги по специалност и почна да ги прелиства. Въздействието на хапчетата щеше да трае пет денонощия — колкото и сънят на господин Тигър. Но ще му стигне ли това време да намери изход от тежкото положение?... Длъжен е! И като командир, и като учен, и като пратеник на Земята!...

Много нещо прехвърли, додето открие книгата, която можеше да му помогне. Въз основа на научни хипотези тя описваше живота на Атеналп. Прочете я от край до край и подчерта дебело по-важните места.

Изведнъж му се стори, че чува стъпки. На кого ли може да са? Всички пътници спят дълбоко... Ами ако някой от чудаците се е вмъкнал в кораба!? Той настръхна — стъпките продължаваха. Рязко се обърна и за свое най-голямо учудване видя пред себе си Зорничка.

Маймунката го гледаше с виновна усмивка.

— Ти?! Какво правиш тук? Защо не спиш!?

— Не ми се сърди, чичо Хорс. Аз не глътнах хапчето, скрих го под езика си.

— Не само че ти се сърдя, но и ще те накажа! — изгледа я строго той.

Зорничка наведе глава смутено.

— Искам да ти помогна!

— Да ми помогнеш? Ти?! На мене?!

— Да, вече зная как.

Командирът потули усмивката си, помъчи се да стане сериозен.

— Слушай, маймунке, най-добре ще направиш, ако кротко приседнеш ей в онова тъгълче. — И той ѝ подаде една изпъстрена с картинки книжка.

Обаче Зорничка не мръдна от мястото си.

— Само две думички, чичо Хорс!

— Добре, казвай, каквото има да казваш.

— Капитане — подзе непокорницата, — нали тукашните жители повтарят всичко, което им кажеш и направиш?

— Да, така е, за съжаление.

— Та това е чудесно!

— Ха! — смая се командирът. — Питай господин Тигър колко е чудесно... Я ме остави на мира, имам много работа!

— Но аз искам да сляза долу. И ако не ме пуснеш, ще избягам! — заплаши го маймунката.

— И какво ще направиш, като избягаш? Много съм любопитен.

— Ще изпея на чудаците една песен, ще танцувам, ще им покажа малко фокуси...

— Чакай, чакай — прекъсна я живо Хорс. — Ти наистина ме подсещаш за нещо. Да, наистина, щом повтарят всичко — значи, ще повторят и добрите дела. Та това е вече изход! И какви славни чудеса могат да се извършат тук през тези две години! На колко истини можем да ги научим!... Дай си лапичката, умнице! Сядай до мене да обмислим всичко!

— Да събудя ли останалите? Защо да не зарадваме и тях? — помоли се Зорничка.

— Добре би било, но как? Не трябваше да давам сънотворното, голяма грешка направих... Нищо, като се събудят след пет денонощия, каквито са ми разбрани и трудолюбиви, бързо ще наваксаме. Ще има работа за всички — и за госпожицата, Ежка, и за мъничките Врабчета. А сега предлагам да вървим.

— Аз съм готова, капитан Хорс!

Командирът придърпа нетърпеливата маймунка зад гърба си и натисна бутона за стълбичките.

ПЕТА ГЛАВА

Ученият наблюдаваше спътницата си. Искаше да разбере: ще се изплаши ли тя, като види отблизо чудаците? Ще забрави ли какво се наговориха, ще забрави ли фокусите?

Докато слизаха по стълбичката, лицето на маймунката беше спокойно, но когато се приближиха до редиците, тя се вкопча в рамото му.

— Усмхни се! — прошепна ѝ командирът.

— Колко е неподвижен господин Тигър! Кажи, чичо Хорс, наистина ли е жив?

— Не се тревожи за него. И нека това му бъде за урок!

— А защо тия тук са толкова смешни? Погледни им тумбаците, главите, пръстите...

— Смешни, а като че ли се изплашихме?

— Не съм се изплашила — засегна се Зорничка. — Само ми дожаля за господин Тигър. Никога не съм го виждала такъв.

Посрещачите не бяха се помръднали от местата си. Стърчаха като посадени в сребристия пясък. Командирът скришом даде знак на Зорничка и двамата се отправиха към странните същества. Тя им се поклони, усмихна се. Онези незабавно ѝ отвърнаха със същото. После седна на земята седнаха и те. Пое въздух и запя песен за Земята. Запяха и те.

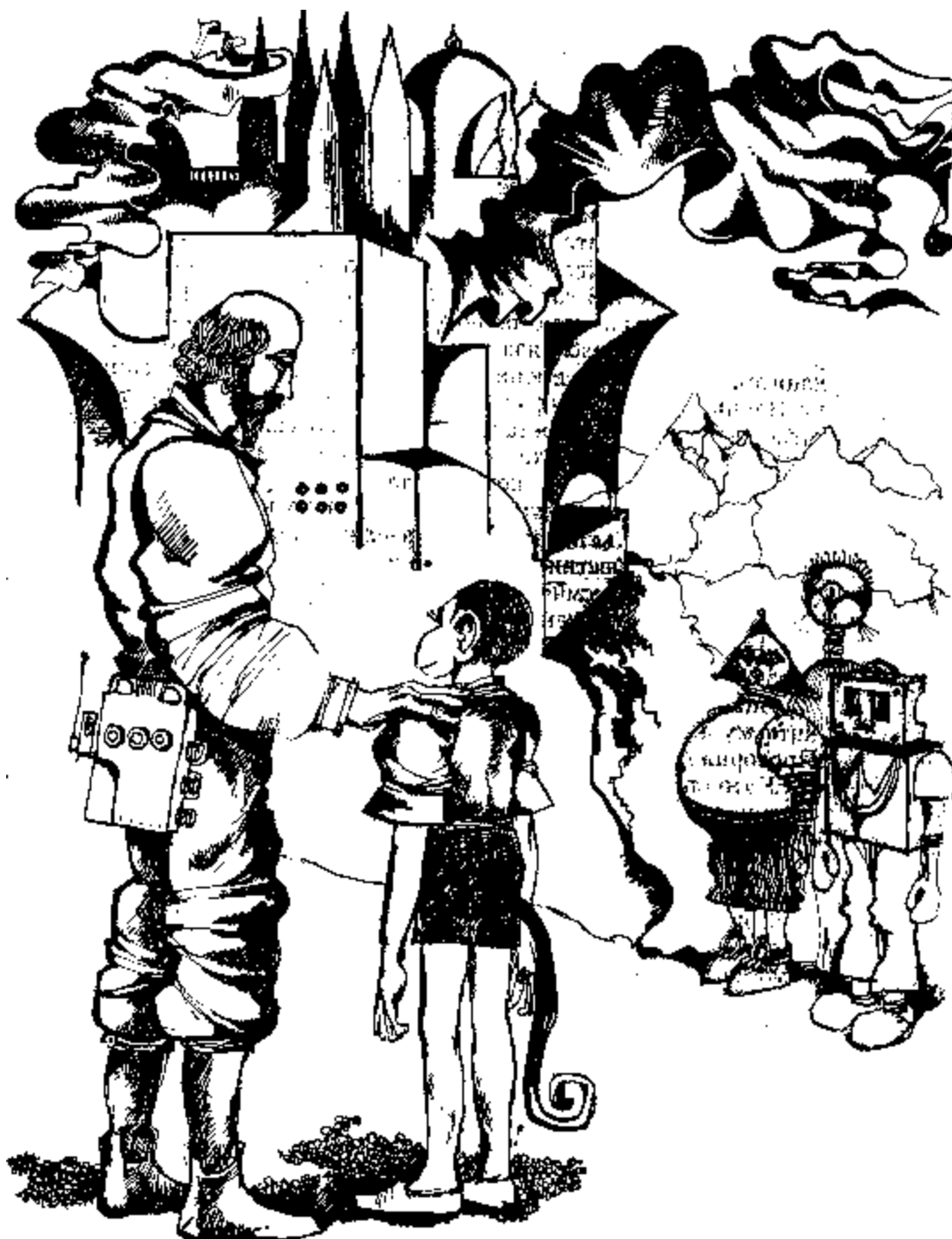
Звуците на отдавна неслушаната скъпа мелодия напълниха чуждия простор. Капитан Хорс усети, че очите му парят. Испита гордост каквато никога не бе чувствал досега — та и чудаците пееха за Земята! Погледът му се рейна към розовите планини в далечината. Прозрачните разноцветни шалове сякаш танцуваха. Заприличаха му на празнични знамена.

Когато Зорничка престана да пее, престанаха да пеят и чудаците. Командирът даде знак за тръгване — неочаквано бе станал нетърпелив. Нещо властно го примамваше към розовите планини и техните приказно чудни шалове. Командата му бе изпълнена на часа.

Той се зарадва безмерно; рече си: ако всичко върви, както трябва, планът им ще бъде изпълнен. Разбира се, това не изключваше нови изненади и трудности. Та те още не са обиколили тайнствената Атеналп!... Но каквото и да им се случеше, щяха да го понесат мъжествено, както подобава на истински пионери — изследователи.

— Напред! — извика той бодро.

— Напред! — повториха бързо чудаците.

Скоро на сребристата поляна остана да лежи само господин Тигър, ако не се сметне, разбира се, белият космически кораб, кацнал в страни като чужда птица на чуждо място. Капитан Хорс не се тревожеше за животните в кораба — бронята беше непробиваема, вратите херметически затворени. Никаква опасност не ги застрашаваше.

Ето и розовите планини. В подножието им се открояваха три свода. От тях излитаха различни светлини — извиваха се нагоре и прегръщаха върховете. Командирът едва сега разбра какви бяха тия шалове. Без да се двоуми, той се запъти към свода със зелената светлина. Маймунката го настигна и заситни мълчаливо до него. Зад двамата, както се полага, задрънчаха стъпките на тукашните жители. Като минаха през свода, пред очите им се ширна светлосветла поляна. Само че тревите ѝ не бяха като тия на Земята — изглеждаха стъклени, чупливи. „Интересно, дали пожълтяват!“ — помисли си ученият. Повъртяха се насам-натам, но не посмяха да навлязат в поляната. И понеже не откриха нищо друго интересно, върнаха се обратно и поеха към свода със синята светлина...

Пред тях заблестя синьо езеро; полъхът донасяше необичайни аромати. Водите на езерото бяха толкова прозрачни, че се виждаше дъното, покрито с разноцветни плочки. Ученият тутакси забеляза, че облеклото на някои от чудаците е направено именно от такива плочки. Прошепна на Зорничка за откритието си. Тя се наведе над езерото, сетне погледна към третата редица ѝ подсвирна учудено. Подсвирнаха и чудаците. „Те пък за какво има да се чудят!“ — развесели се командирът.

Оставаше им последният свод — с червената светлина. Кой знае защо, капитан Хорс изведнъж стана неспокоен. Може би предчувствие за нещо лошо?... Погледна към Зорничка. Тя се усмихваше безгрижно, не се взираше вече в чудаците. Изглеждаше съвсем дребничка до тях.

„Няма какво, трябва да вървим“ рече си Хорс и се насочи към червения свод.

Видяха огромен дворец от червен, кристал. Островърхите му кули сякаш бяха изплетени от копринени върви. Прозорци ѝ врати не се виждаха.

Като приближиха, забелязаха върху предната стена редица копчета, които ту светваха, ту угасваха.

Чий ли е този замък? Живее ли някой в него?

Командирът посочи чудаците и прошепна на Зорничка:

— Защо не ги попиташ?

Зорничка оголи зъбки, но се спря. Предварително знаеше какво ще последва. Обитателите на Атеналп щяха само да повторят въпроса, и толкова. За първи път я хвана яд на тях. Кой сега ще им каже как се

влиза в замъка? Как ще научат какво има вътре? Тези копчета служат ли за нещо?...

Капитан Хорс се взираше в слепите стени и също мислеше за копчетата, които не преставаха да светват и гаснат. Нима са поставени само за украса?... Не му се вярваше. И макар че лошото му предчувствие растеше със секунди, реши да опита. Приблужи стената — приближиха я и чудаците. После протегна ръка към най-долното копче...

Стената се отвори безшумно. Откри просторна пуста зала. Ученият пристъпи навътре... Изведнъж чу ясно някакво съскане зад себе си. Обърна се рязко и видя, че стената се е затворила. Беше сам — пленник на тайнствения замък. Маймунката и чудаците бяха останали от другата страна.

* * *

В първия момент Зорничка не се изплаши, но след като почака малко, обхвана я силна тревога и започна да натиска копчетата подред — от най-долното до последното. Защо? Мраморната стена не мръдваше. А като си представи, че командирът може изобщо да не се върне, чудаците, които до тоя момент само я забавляваха с вида си, изведнъж ѝ се сториха опасни. Стъклените очи, пружинените вратове, триъгълните глави, плочките по гърбовете им — сякаш люспи на змейове — просто я ужасиха. Поиска да избяга, но краката не я слушаха. Тогава заплака тихо.

Заплакаха и чудаците.

Това малко я поуспокои — та нали знаеше, че нищо лошо няма да ѝ сторят, щом самата тя е добра. И отново почна да разглежда странния замък...

Наистина нямаше врати и прозорци! Да изтича ли до кораба и да се опита да събуди пътниците? Проклети хапчета! Реша да чака тук, пред червения замък, докато животните сами се пробудят от тежкия сън. Ако през тия пет денонощия командирът не се появи, ще се прибере в кораба и ще вдигне тревога. Всички трябва да участвуват в търсенето. Нощта дойде без предупреждение. Големи звезди, изрязани като от станиол, се спуснаха ниско над замъка. Толкова беше тихо, че

Зорничка чуваше ускореното си дишане. Пак я хвана страх. За да го прогони, запя. Естествено, запяха и жителите на Атеналп. Тя се ободри — сега командирът, ако е някъде наблизо, няма как да не чуе... песента за Земята, носеща се тъй волно над чуждата планета, ще му каже, че не е забравен, ще го мобилизира на борба срещу тайнствените сили, които от свободен човек го превърнаха в затворник, ще му вдъхне вяра в щастливия изход.

ШЕСТА ГЛАВА

В утрото на шестия ден Зорничка се прибра в кораба. Пътниците още не бяха се събудили. Тя седна в креслото да си почине и тъй като беше много уморена, веднага се унесе.

По едно време я стреснаха виковете на господин Тигър:

— Ще им дам да разберат! Ще ме запомнят!

— Отново сред нас! Жив и здрав! — наскочаха пътниците.

— Никой досега не се е осмелявал да ме удари — не спираше да крещи господин Тигър. — Никой. Отмъщението ми ще бъде страшно!

Леля Котана започна да му се кара:

— Не можеш ли малко да млъкнеш? Само ти ли ще биеш? Ние, да си признаем, бяхме те вече отписали. Въпреки думите на капитан Хорс, че си само приспан от тежките удари на чудаците. — Тя се озърна: — Той пък къде ли се е запилял? Ти обади ли му се? Я виж да не е в кабината си!

Като продължаваше да размахва юмруци, отмъстителят бутна с рамо вратичката на кабината и влезе вътре. Но само след минута се върна и взе да наднича под леглата, да размества багажа. Ежка попита с очи мъжа си какво му е, да не се е умопобъркал след дългия сън.

— Нищо ми няма, не бой се — улови погледа ѝ господин Тигър. — Работата е там, че нашият командир липсва!

Животните го наобиколиха.

— Как така липсва?!

— Ей така, на...

— Майчице—е! Какво ще правим без него? — писна госпожица Белка.

Всички се разтичаха из кораба... Къде ли не погледнаха, но от командира им ни следа.

— Той ни е изоставил... избягал е, докато сме спали! — продължаваше да нарежда Белка. — Доведе ни тук само за мъки.

— Запазете спокойствие! — пресече я строго чичо Кенгур. — Ние всички добре знаем капитан Хорс. Той не е способен на такава

постъпка. Навярно му се е случило нещо изключително, нещо непредвидено, нещо... но какво?

Настъпи мълчание.

И тогава се чу тих плач. Всички извърнаха глава към маймунката. По лицето ѝ се стичаха едри сълзи. Леля Котана отиде при нея и я прегърна.

— Ти май се изплаши, а? И таз добра! Че засрами се от Вrabчетата! Чичо ти Хорс си знае работата — той няма да ни изостави — погледна тя към госпожица Белка.

— Не съм се изплашила — рече Зорничка, — но вие нищо не знаете. Вие не знаете, че отвлякоха капитан Хорс!

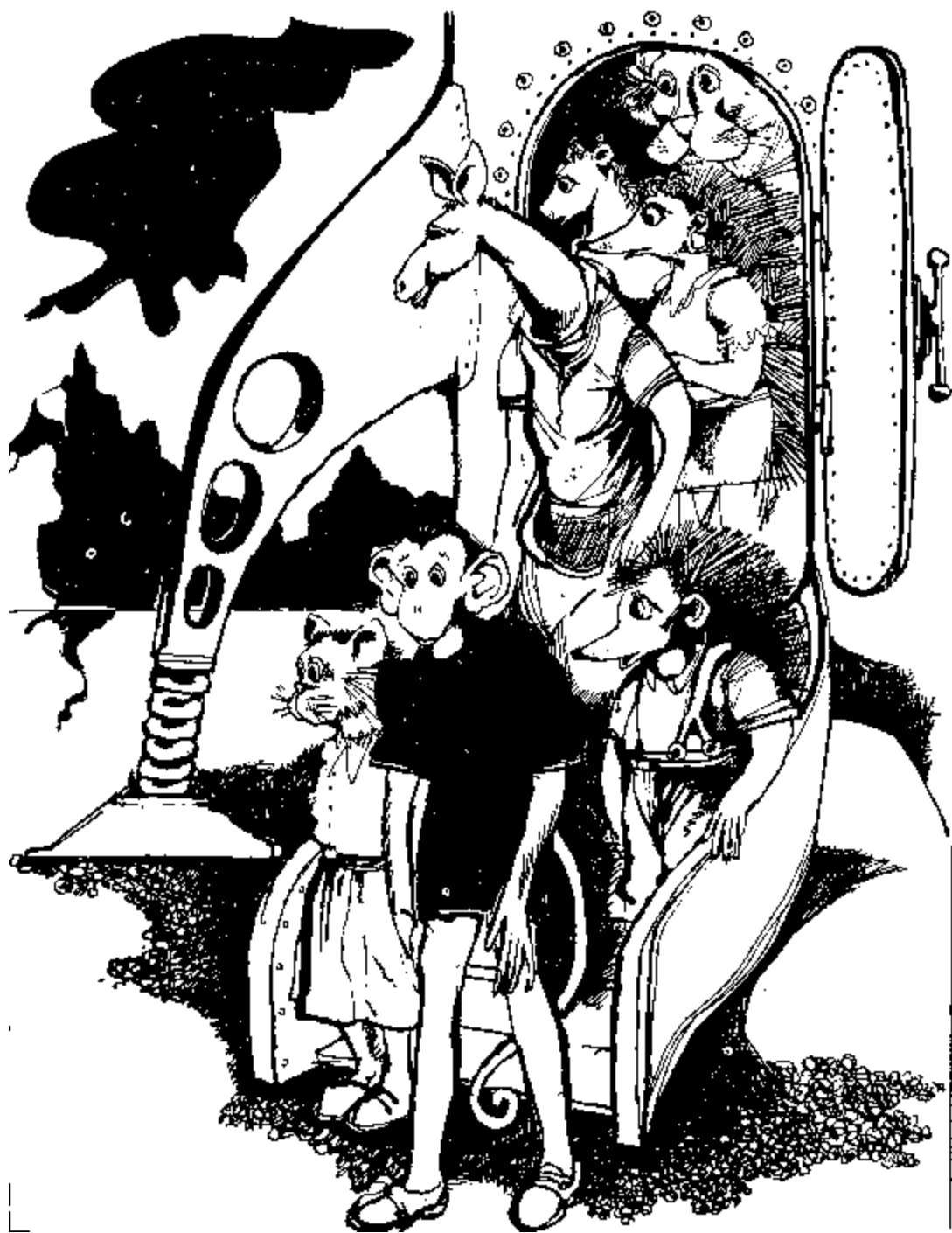
— Отвлякоха ли?! Който е отвлякъл? — скочи господин; Тигър.
Маймунката сви рамене.

— Не знам.

— Като не знаеш, какво приказваш?

— Тя е сънувала. Признай, че си сънувала!

— Тигре, остави Зорничка — намеси се авторитетно чичо Кенгур. — Нека първо се успокои. После ще ни разкаже какво знае, какво е видяла. Щом командира го няма тук при нас, значи, не измисля. Кажи, Зорничке — обърна се той към маймунката, — от кораба ли го отмъкнаха? Ти защо не ни събуди веднага? Защо не вдигна тревога?

Маймунката престана да плаче, разказа им всичко от край до край: как двамата с учения слезли при чудаците, как пели заедно с тях, как всички отишли до розовата планина с трите свода и как стената на червения замък се отворила и затворила пред очите ѝ.

— Че от това по-лесно няма! — светнаха очите на господин Тигър. — Чисто и просто ще разбием стената. Като се развъртя, на пух

и прах ще я направя!

— Точно така! — съгласи се Ежко. — На пух и прах! Щото без командир ние сме за никъде. Искам да кажа, сто години да обикаляме, пак няма да се върнем на Земята.

— Какво ти сто — хиляда! — извика Ежка.

Чичо Кенгур започна да клати глава усмихнат тъжно.

— Мислите само за себе си! Да, така излиза. Търсим го, защото не можем без него. Бъдете спокойни. Той сам ще намери начин да се справи. Той носи глава на раменете си! Да, сигурен съм, още утре ще се обади. Но това не означава, че трябва да стоим със скръстени ръце!

— Ще се обади, ако е жив — въздъхна Котана.

— Жив е! — Маймунката ги помоли за тишина и продължи: — Тукашните жители не са лоши. И ние с чичо Хорс начертахме цял план, но тая проклета стена обърка всичко. Искяхме, като се събудите, да ви изненадаме...

— Тайнствена история! — отбеляза замислено чичо Кенгур.

— Независимо от всичко ние сме длъжни да намерим и да освободим нашия командир! — обади се гузно Ежко.

Леля Котана го изгледа и каза:

— Думи, думи и пак думи! Откакто сме пристигнали, само това правим — говорим. И все доникъде не я докарваме. Няма какво — слизаме долу всички! Още сега!

— Ами ония чудовища? Ако отново ни започнат? — настръхнаха бодлите на Ежка.

— С мен ще се разправят! — потупа се по гърдите господин Тигър.

Всички се изсмяха.

— Малко му е, иска да го приспят завинаги...

— Аз нали вече предупредих, чудаците на никого нищо лошо няма да сторят — сякаш се засегна маймунката. — Мисля, че добре ги опознах. Нещо повече — станахме приятели.

— Приятели — неприятели, оттука не мърдам! — заяви госпожица Белка, ала никой не ѝ обърна внимание.

Зорничка повторно изложи плана на командира и последните нареждания. После ги помоли да се приготвят за слизание на Атеналп. Като разбра, че ще остане сам-сама на кораба, госпожица Белка, все

едно че нищо не бе казала, светкавично облече дълга рокля и извади огледалцето си...

СЕДМА ГЛАВА

След като стената на червения замък се затвори, командирът се огледа безпомощно. Разбра, че няма как да излезе — от вътрешната страна не се виждаха нито копчета, нито врати и прозорци.

Изплаши се — не за себе си, а за маймунката, която бе останала отвън заедно с чудаците.

И макар да знаеше, че тя едва ли ще го чуе, развика се: „Зорничке, върни се на кораба! Върни се при останалите!“ Почака малко, дано отнякъде долети гласът ѝ, но напразно. Надвисналата тишина съвсем го обърка и отчая. Тръгна из пустия замък без никаква надежда да намери изход. Никаква — защото нямаше никакъв признак на живот.

Изведнъж по мраморния под се зададе едно кресло, също от червен мрамор. То спря зад гърба му и сякаш невидими ръце го придърпаха да седне. А щом седна, креслото се понесе със страшна бързина... профуча край гладките стени и се мушна в дълъг тъмен тунел. После, още по-светкавично, премина няколко празни зали и се спря в една, досущ като първата, само че с желязна врата. Капитан Хорс скочи от креслото и хукна нататък. Рече си, че тая врата непременно ще го изведе навън. Само дано не е заключена! Натисна дръжката и вратата се отвори. Пред очите му се разкри просторен салон, по тавана му трептяха хиляди разноцветни лампички. Загледан нагоре, ученият не видя масичката с две панички, която внезапно изникна пред него. В първата паничка червенееше някаква течност, а във втората имаше бистра вода. Усети жажда, но не посмя да пие; стана му смешно — с такива ли панички си служат гигантите? Все едно човек да пие вода от напръстник...

Изведнъж съзвездieto на тавана угасна. Непрогледен мрак. Но това не трая дълго — светлината се върна още по-ослепителна и капитанът видя до себе си легло, покрито със завивки от бели облаци. Не, вече нищо не можеше да го изненада... И все пак се стресна, когато отнякъде прогърмя глас:

— Ако си жаден, защо не пиеш? Ако си уморен, защо не легнеш?
Гласът сякаш идваше от всички страни.

— Кой си ти? Откъде се обаждаш? — помъчи се да запази спокойствие командирът.

— Не се плаши. Скоро няма да ме видиш. Дори може би никога!

— Да не би да си владетелят на Атеналп?

— Скоро и това няма да научиш. Дори може би никога! — още по-тайнствено отвърна гласът.

— Но аз искам да знам: в плен ли съм? Поне това ми кажи!

— Не, ти не си в плен, но засега не можеш да излезеш.

— Който и да си ти, господар или не, чуй ме! — развика се командирът. — Мен ме чакат пътниците от Земята. Те сами не могат да се справят. Те имат нужда от помощ.

Обаче тайнственият глас повече не се обади. Капитан Хорс остана неподвижен, като внезапно събудил се човек, чийто сън е прекъснат на най-интересното място. И какъв сън... Изведнъж той се почувствува безкрайно уморен. Седна върху мекия облак на леглото и почна да разтрива с пръсти челото си: „Не съм в плен, а трябва да стоя тук! Водя разговор, а не знам с кого! Искам да се обадя на животните — не мога!“ А тревогата по тях не му даваше мира. Вече са се събудили и сега навярно се чудят какво да правят. Ами Зорничка? Дали се е върнала на кораба? Дали им е разказала за плана?... Кой ще обуздае господин Тигър, ако налети отново да се бие с чудациите? Капитан Хорс протегна машинално ръка към първата паничка й изпи на един дъх червената течност. Това сякаш го поободри. И точно тогава, някъде иззад мраморните стени, тайнственият глас отново прогърмя:

— Ти пи от еликсира. По нашите закони това значи, че си приятел!

— Да, разбира се! — отвърна бързо командирът.

— В такъв случай пригответи се за среща с мене!

— С тебе? Но аз не знам къде да те намеря?

— Седни в креслото, то ще те доведе.

— Готово, сядам.

И креслото понесе капитан Хорс по гладкия мрамор.

Не след дълго спряха пред една врата, обсипана с копчета-бутони. До нея стърчеше на пост един от онези чудаци с триъгълните

глави. Той мълчаливо отвори вратата, капитанът му кимна и влезе в зала, която по нищо не се различаваше от предишната. В десния ъгъл стърчеше много висок и много тънък железен човек. По оранжевата му ризница от горе до долу се редяха копчета — също като ония по вратата. Главата му не се виждаше, а може би изобщо нямаше глава, но затова пък от отвора на ризницата блестяха навити като стружки метални коси. Командирът веднага съобрази, че всички тези копчета имат някаква връзка, помежду си. Приблужи се до железния човек и склони глава за поздрав.

— И тази добра! Защо ми се кланяш?! — изсмя се учудено Оранжевия.

— Та малка ли е честта да се срещна и запозная с владетеля на Атеналп?

Смехът на железния човек отново прокънтя из празната зала. Но и този път той остана неподвижен в ъгъла — като прикачен за стената.

— Ние сме стари приятели и няма защо да се кланяш.

— Приятели?! — смая се капитанът.

— Много добри при това!

Капитан Хорс набързо прекара през мисълта си всички странности, с които се бе сблъсквал през живота си, но нищо такова не можа да си спомни.

— Да си призная, поздравил съм някои неща — рече той уклончиво. — Всъщност, уморен съм и не мога да мисля. Откъде се познаваме?

— Щом си уморен, трябва веднага да си легнеш! — каза Оранжевият и едно синьо копче замига върху ризницата му; миг по-късно леглото от бели облаци долетя отнякъде и спря пред госта с отметнати завивки.

— Благодаря, но аз нямам време за сън — подмина леглото командирът. — Искам да ми помогнеш. Искам да узная час по-скоро какво става с моите животни! Навярно те ме търсят мога да си представя как са се объркали.

— Добре, ще ги видиш! — отсече високият. — На нашият приятел нищо не се отказва.

Приятели?! Командирът беше повече от сигурен, че за първи път вижда тоя чудак. Можеше да се каже, че са станали или ще станат приятели, но че са били, и при това стари — в никакъв случай. Той

остави разрешението на новата загадка за по-късно, сега трябваше да се възползува от доброто настроение на Оранжевия, за да излезе на свобода. И подхвана уж безгрижно:

— Трогнат съм от добрия прием, но аз трябва да вървя!

— Защо бързаш? — попита малко сухо Оранжевият.

— Не ме ли разбра? Трябва да узная какво става с моите животни.

— Не ти ли е интересно тука?

— Всичко е безкрайно интересно. Но мога ли да ги оставя сами? Не, не мога, нямам това право...

Най-после железният човек се раздвижи и тръгна, обаче без да се отделя от стената. Всички копчета по ризницата му святаха с различни светлини. Обиколи стената и спря близо до вратата. С отсечено движение повдигна едната си ръка и натисна първото бутонче. Тозчас на стената просветля квадрат на нещо като прозорец. Нахлу ярка светлина.

— Приближи се, стари приятелю. Нали искаше да видиш твоите животни? Аз държа на обещанието си.

Командирът се изправи пред малкия екран, откъдето се виждаше цялата Атеналп. Цялата, защото се въртеше в кръг; всъщност той никак не можеше да разбере замъкът ли се върти, или самата планета. Гледаше и не вярваше на очите си. Тъкмо в тоя момент по малката стълбичка на кораба слизаха пътниците — най-напред Зорничка, скрила главата си между цветовете на огромния букет. Подир нея ситнеха малките Врабчета, следваха ги: Белка, пременена с разкошна рокля, леля Котана, понесла пълна кошница с плодове, Ежка и най на края мъжете, предвождани от Ежко.

Капитан Хорс усети, че се просълзява. Значи, все пак маймунката е успяла да се върне жива и здрава! Нещо повече: опитва се да го замести! Но за къде ли са се запътили? Нали вече знаят какво ги очаква при чудациите... Разбира се, те нищо лошо няма да им сторят, само ще повтарят. Изведнъж съвсем ясно чу гласовете им. Огледа стените на залата, но никъде не видя високоговорител.

— Хайде, не се плашете! — говореше им маймунката, сочейки подредените чудаци. — Те не са опасни.

— Какичко, и страшните ли могат да бъдат добри? — попитаха Врабчетата, като за всеки случай се криеха зад гърба на чичо Кенгур.

Страх се четеше по лицата на останалите. Скупчени, нашите земни пътници стояха на прилично разстояние от чудациите — никой не се решаваше да ги приближи. Леля Котана остави кошницата с плодовете върху сребристия пясък и сви опашка.

— С тия няма да се разберем!

— Права си — каза Ежко. — Остави другото, но и за описване са страшни. Плочки, квадрати, лъчи... да полудееш!

— Опиши тогава планините — намеси се Ежка. — Хем са розови, хем високи, небето опират...

Госпожица Белка се завъртя край господин Тигър.

— С тези ли се би?... Ти не си с всичкия си!

Героят се обиди. Какво излиза? Вместо да го поздравят за силата и смелостта, изкарват го малоумен.

— Искам да кажа, че се боя от друго — додаде госпожица Белка. — Я си представи, че наистина някое от тези страшилища; се влюби в мене?! Мамичко, цяла нощ ще го сънувам...

Маймунката подаде букета на Ежка и ги изгледа строго:

— Ще престанете ли най-после? Нали обещахте да ме слушате? На когото не му харесва, по-добре да се върне на кораба. Още сега!

Ученият, който за миг не изпускаше из очи какво става извън замъка, не можа да потисне усмивката си: „Това се казва заместник! Щом и господин Тигър ѝ се подчинява...“

— Стари приятелю — чу се гласът на Оранжевия, — чувствам, че си доволен. Както сам разбираш, прозорецът се върти и обхваща всичко наоколо. Така че ти, докато пътниците са наши гости, ще ги виждаш и чуваш. По всяко време.

Силна светлина заслепи очите на капитана. Тя извираше от ризницата на Оранжевия, по-точно — от безбройните копчета по нея; сякаш сто слънца грееха. Командирът си рече, че тоя чуждак умее много неща, бива го и мисли да чете. Той затули очите си и тръгна към ъгъла, където стърчеше бляскавото чудовище.

— Владетелю на Атеналп, вече разбрах, че съм ваш пленник. Разбрах, но не съжалявам. Има нещо славно в тези часове, дори да са последните ми. Аз ти повярвах, че сме стари приятели! Не знам защо, но повярвах! Сега имам само една молба: да помогнеш на животните да се върнат на Земята. Те заслужават свободата си: маймунката — заради доброто си сърце; Врабчетата — заради детската си вяра в нас,

големите: работливата Котана, моят верен чичо Кенгур, милото семейство Ежови и всички останали... С тях съм работил и експериментирал дълги години.

Този път Оранжевия дълго мълча. После пак тръгна покрай стената, като че бе защит о нея. Обиколи залата няколко пъти и спря до квадратния прозорец. Гласът му себе променил:

— Още щом се видяхме, аз ти казах, че не си наш пленник. Сега отново ти повтарям същото. Предлагам да погледаме какво става на Атеналп! Ние всички ще виждаме и ще чуваме, а нас никой няма да ни вижда и чува. След това ще ти разкрия моята тайна... Избързах. Или ще я разкрия, или ще замълча и ти никога няма да научиш повече от това, което знаеш до този момент.

ОСМА ГЛАВА

Скупчени близо до кораба, пътниците все още не смееха да приближат чудаците.

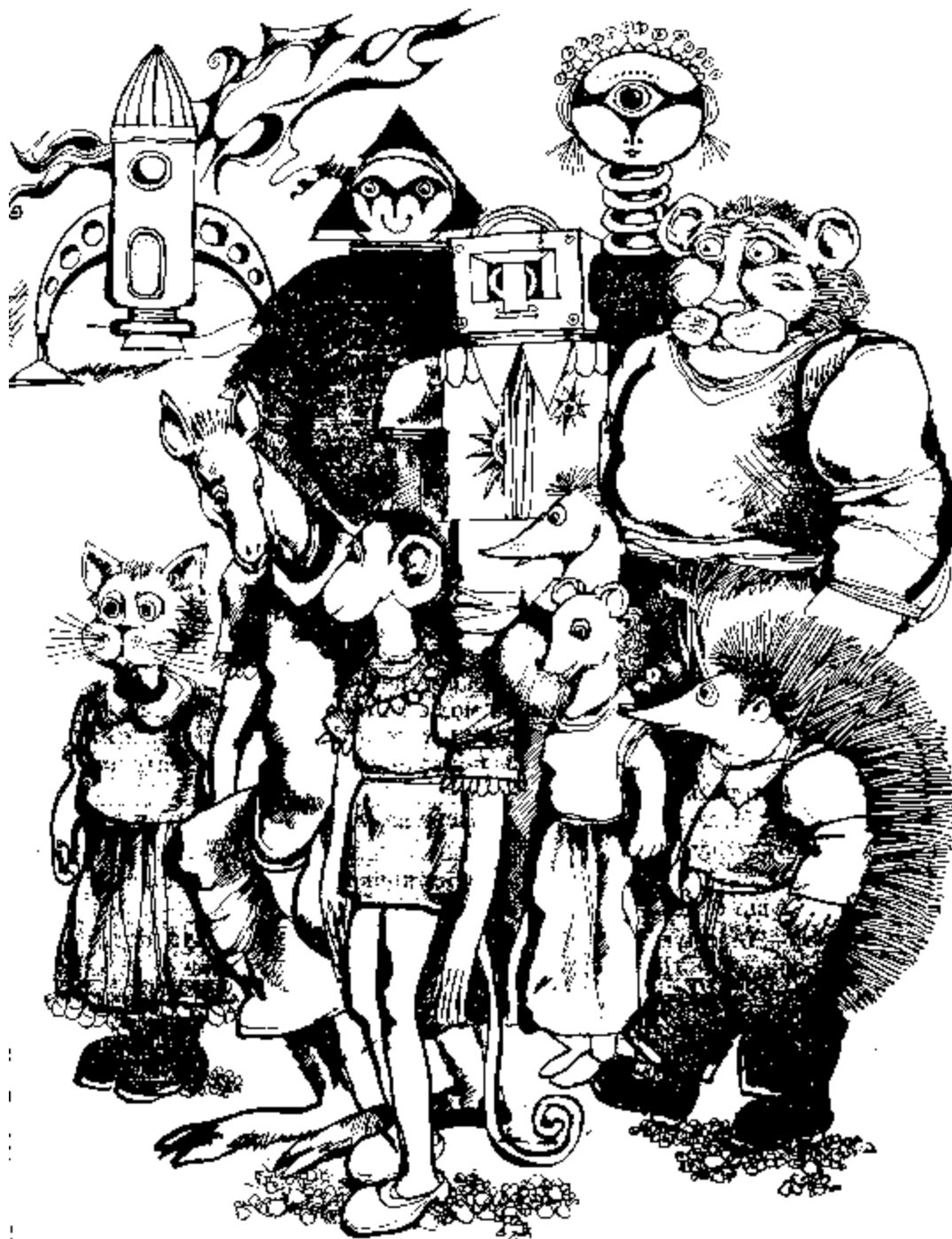
Белка и леля Котана почнаха да се сговарят за връщане — не искали да имат никаква работа с тях. Малките Вrabчета продължиха да се крият зад гърба на чичо Кенгур...

Ежко и господин Тигър не одобряваха плана на маймунката: по-важно било да открият изчезналия командир, а не да си губят времето в празни разходки. Всъщност всички се надпреварваха да дават съвети. А Ежка само току повтаряше никой да не се отдалечава от кораба.

Зорничка отново помоли за тишина.

— Независимо от това, колко време ще стоим тук — подзе тя, — ние сме длъжни да изпълним плана на нашия командир. След месец, два... година, когато той се завърне — а той непременно ще се завърне! — нека види, че сме свършили полезна работа. Аз също си изкарах ума, когато видях за първи път отблизо чудаците, но сега, повярвайте ми, никак не се страхувам. Дори смятам, че сме станали вече приятели. Искате ли да се уверите?

— Стой! Почакай! — сподори я Ежко, но нали си беше тромавичък, не успя да я настигне.

Маймунката спря пред редиците на чудаците и им махна за поздрав. Размахаха ръце и те. Запя. Запяха и те. Леля Котана съедини ушите си от удивление.

— Май права е нашата Зорничка. Тия страшилища не ще са много опасни, щом пеят като...

— А бе те пеят, ама...

— Тигъре, престани да всяваш раздори! — ядоса се чичо Кенгур.
— Всички трябва да се засраим от Зорничка! Хайде, какво още чакате?!

Първа на поканата се отзова леля Котана: вдигна кошницата с плодове и кимна на останалите да я последват. Макар и колебливо, те тръгнаха подире ѝ, включително и госпожица Белка.

Маймунката пъргаво се спусна към тях; спуснаха се и чудаците. Дълго време двете групи се гледаха, без нищо да си продумат. Зорничка дяволито се усмихна, посочи розовите планини.

— Да се разходим дотам!

— Да се разходим дотам! — в един глас повториха чудаците.

И поеха нагоре. Най-напред Зорничка. Подир нея пътниците, а след тях, дрънчейки, редиците на тукашните.

Някъде по средата на пътя чичо Кенгур се изравни с маймунката и ѝ прошепна тихо:

— Знаеш ли, малко се срамувам, че съм по-възрастен от тебе, пък трябва да те питам нещо.

— Питай. Ако мога, ще ти отговоря.

Чичо Кенгур се озърна. Искаше никой да не чуе какво си приказват.

— Нашият учен капитан Хорс беше споменал, че тукашните жители повтарят всичко. Защо ми се струва, че не е точно така? Ето ние с теб сега си приказваме, а те мълчат.

— Да, не е точно така — съгласи се Зорничка. — Те повтарят само въпросите, които са им зададени, и действията, извършени спрямо тях на тяхна земя. За съжаление, причината не ми е известна. Може би командирът знае повече.

— Интересно, много интересно!... Но аз ще направя нещо, дето да се скъсат, не могат да го повторят. Ще се засия и скоча десет метра на дължина.

Зорничка се развесели.

— Опитай! Само гледай да не те надскочат... Като се върне, командирът много ще се смее...

— А ти откъде си толкова сигурна, че той ще се върне? Я си представи, че отдавна не е между живите.

Маймунката трепна като пред удар. Такава мисъл изобщо не ѝ беше минавала през ума. Та на кого тук ще дотрябва животът на

техния командир? Нали не се е проявил с нищо лошо, нали е невинен...

Чичо Кенгур веднага съжали, че се е изгървал, и побърза да поправи грешката си.

— Всъщност никак не се тревожа за живота на капитан Хорс. Права си — днес-утре той непременно ще изскочи отнякъде.

Но страхът в очите на маймунката остана. Не я развеселиха и глупавите желания на госпожица Белка.

— Тук е пълно с чудесии — въздишаше тя, — но аз искам само едно нещо: опашка от плочки! И няма да се върна на Земята, докато не си купя от този плат. Искам всички Белки да се пръснат от завист.

— Не виждам никакви магазини, никакви продавачи, откъде ще го купиш, глупачке? — провикна се някой.

— А костюмите на чудаците да не са паднали от небето? Повече от сигурна съм, че в червения замък продават тъкмо такива неща.

— Дано!... Аз пък ще си купя кожух от лъчи. — Ежка сръга мъжа си: — Нали това ще ми подариш?

— И нови сребърни бодли — добави Ежко сериозно.

Маймунката не ги слушаше, цялата ѝ мисъл бе устремена към розовите планини, към червения замък, където остана капитанът. И тя започна да подтичва. Естествено, забързаха и чудаците. Щат не щат, пътниците възприеха същата стъпка.

Като стигнаха, най-напред се промъкнаха през синия свод, после през зеления и на края минаха под червения. Невижданите красоти, които се изпречваха на пътя им всяка минута, съвсем ги замаяха, ала най ги плени червеният замък — огромен колкото планина, забил островърхите си кули в синевата на бистрото небе.

Пръв забеляза святкащото копче върху една от стените му господин Тигър. Вече се канеше да го натисне, когато Зорничка увисна на лапата му.

— Само това не бива да правиш!

— Защо?

— Защото през тази стена влезе нашият командир и... повече не излезе.

Господин Тигър я изглежда недоверчиво.

— Като не ми отворят, ще я разбия. Искам да знам какво става вътре, какво става с командира.

Ежко застана до него, изпъчи се.

— Готов съм да ти помогна!

— Ако работата е до помощ — рече чичо Кенгур, — всички ще се запретнем, но това може да ни струва много неприятности. Нека не забравяме къде се намираме. Оставиха ни да слезем безпрепятствено, поразходихме се, видяхме страшно интересни неща и сега...

— И сега? — изръмжа насреща му господин Тигър. — Сега какво?

— Сега се подчиняваме на Зорничка. Каквото тя реши — това ще бъде!

— Маймунке, чакаме твоите заповеди — проточи подигравателно господин Тигър.

Тя не го чу. Занимаваше се е малките Вrabчета, които я затрупваха с въпроси. Защо замъкът е толкова червен? Защо е без прозорци и врати? Кой живее в него?

Господин Тигър и Ежко тайно поглеждаха към покрива на замъка. Бяха си наумили да се покачат горе и да потърсят комин, през който да се спуснат вътре.

Чичо Кенгур разпъди малките и помоли новия командир веднага да се разпорежи. Зорничка помисли малко, после даде знак отново да се върнат на поляната край кораба.

ДЕВЕТА ГЛАВА

И виждате ли, тази малка палавница иска да замести командира?...

Това се четеше в насмешливите погледи на пътниците, когато Зорничка грабна от кошницата на леля Котана една ябълка и взе да я подхвърля, сякаш да провери колко тежи. Детска работа! Най-добре е да остане с малките Врабчета и да се наиграе.

Маймунката не се смути от поведението им.

— Предлагам да посадим ябълки — каза тя ясно и точно. — Тук, на Атеналп!

— Ябълки ли?! Глупости, никога няма да се прихванат! — изсмя се гръмовито господин Тигър. — Тук земята е като че ли от стрити стъкла.

— Ти кога най-сетне ще престанеш! — въздъхна Зорничка. — Само теб ли ще слушаме? Още сега трябва да решим кой и какво ще върши!

— Аз ще изкопая дупките — пръв се обади Ежко.

— Аз пък ще донеса вода от синьото езеро — каза бързо Ежка.

Весел смях избухна на поляната. Веднага — като ехо — се чу и кикотът на чудаците. Този път Ежка наистина се засегна. И тъй като не можа да разбере какво толкова смешно е казала, наложи се да ѝ обяснят, че водата ще се изпари, докато тя я пренесе. Посъветваха я да се запретне и да пресее пясък.

— Ще си помисля! — отвърна сърдито Ежка.

Мъжът ѝ Ежко остави пътниците да се разправят, отдалечи се и мълчаливо почна да копае дупка. Изведнъж той чу зад гърба си тъпи удари. Обърна се и що да види — чудаците също копаеха с железните си пръсти. Скоро зейнаха десетки дупки нито по-малки, нито по-големи от неговата. Просто да се смаеш. Как така повтарят нещата, без да грешат?! Някаква машина ли ги управлява?

Зорничка се наведе и пусна ябълката в първата дупка, после я зари с пясък. В същия миг плодовете от кошницата изчезнаха —

разграбиха ги чудаците; метнаха ги в другите дупки, затрупаха ги с пясък и пак се подредиха в прави редици, сякаш в очакване на нова команда.

— Сега ни остана да ги напоим — обади се леля Котана. — А това вече е само моя работа. Ежке, не се сърди!

— Твоя ли? — изгледа я Ежко. — А чудаците с триъгълните шапки за какво са? Ще използваме шапките им за кофи.

Ненадейно малките Вrabчета силно изписукаха:

— Гледайте, гледайте, гледайте!

Всички едновременно извърнаха глави.

Над сребристия пясък бавно се издигаха тънки зелени стръкчета, извисяваха се все по-нагоре и нагоре...

Скоро поляната се покри с истински дръвчета. Но това не беше всичко. По клоните им оживяха бели и розови цветове. Те потрептяха миг-два и се превърнаха в лъскави ябълки, в череши и вишни.

Леля Котана приближи дръвчетата с прострени напред лапи, но не посмя да ги докосне. Само промълви:

— Какво чудо!

— Какво чудо! — Ехото дойде от редицата на посрещачите.

Ежко притича до чичо Кенгур, покатери се по дългите му крака и го погъделичка по издутия корем. Чичото подскочи:

— Какво те прихвана бре?

— Искам да се уверя, че не сънувам — рече Ежко.

Думите му изкараха от вцепенението всички останали. Всички се оживиха и кой знае защо, почнаха да се поздравяват един друг. После дадоха пълна воля на радостта си. Малките Врабчета се подгониха между дърветата, госпожица Белка разтвори клоните на едно дърво и вдъхна с наслаждение, господин Тигър и чичо Кенгур заподскачаха по сребристия пясък; чудаците тичаха неуморно насам-натам, повтаряха всяко тяхно действие и вече не можеше да се разбере кой накъде е тръгнал. Отвред се чуваха радостни крясъци. Единствено леля Котана не вземаше участие. Застанала встрани, тя гледаше разсеяно, цъкаше с език и се питаше:

— Каква ли ще да е тая почва?! Още не си боцнал пръчката, и яж до насита...

По едно време маймунката забеляза, че Врабчетата все по-често се застояват на отрупаните с плодове клони. След известно колебание тя им разреши да опитат вкуса им. Малчуганите не чакаха нова покана и скоро сладък сок потече от човчиците им.

Новият командир не забрави да покани и възрастните да си хапнат плодове. Естествено, нахвърлиха се и чудаците: тракаха със зъби, като че ли мелят камъни, и лакомо преглъщаха.

Веднага след тази вкусна закуска Зорничка събра двете групи, раздаде на всички по едно цвете от още свежия букет и каза:

— Хайде да посадим цветята! Защо да няма и цветя на Атеналп?

— Защо да няма и цветя на Атеналп? — веднага се съгласиха чудаците.

И израсна прелестна градина. Розите, божурите, лалетата, теменугите, разтвориха цветовете си и изпълниха въздуха с нежен аромат.

Лицата на пътниците засияха. Сякаш бяха пренесли най-хубавия кът от Земята! Да, времето им не беше отишло напразно...

Внезапно Ежка се спусна към мъжа си:

— Къде ти е ряпата? Давай бързо да я посадим!

Отново смях огласи простора. Но този път Ежко не се разсърди на жена си. Сви бодлите си уж виновно и каза:

— Да бях знаел, никога нямаше да я стържа по време на пътя! В замяна на това ви предлагам нещо много по-интересно — да построим

къща! На няколко етажа и с широки прозорци — да блести отдалече. Не ме гледайте така! Ще я построим от плочките на синия свод. Ръководството на строежа ще поеме чичо Кенгур. Е, нещо да кажете? По-специално ти, маймунке?

Новият командир се извърна към чичо Кенгур с въпрос в очите. Разбира се, той се съгласи, но помоли да му дадат малко време — лесно ли се прави план за нова къща?

Изобщо пътниците приеха с радост предложението на Ежко. Всъщност не се наложи дълго да чакат. След като няколко пъти чичо Кенгур черта и разчертава пясъка с пръчка, планът беше готов. После той нареди господин Тигър да изкопае основите, Ежка да пресее пясък, Ежко да обработи дървения материал, леля Котана да пренесе вода, а останалите, наредени един до друг, да си подават плочки. За чудаците нищо не спомена. Беше ясно, че и те ще помагат.

— Да почваме ли? — запита чичо Кенгур.

— Да почваме ли? — както винаги, повториха чудаците.

— Тогава — на добър час!

— ... на добър час?

И всички здравата се захванаха за работа.

Как се построи къщата — не е толкова важно. По-важно е, че я издигнаха невероятно бързо и че тя стана наистина много хубава. Ежко само току повтаряше, че такава къща никой досега не е виждал. Като в приказките! Първият етаж от сини плочки, вторият от жълти, третият от червени, четвъртият, петият... погледната от разстояние, къщата сияеше като пролетна дъга.

И всичко щеше да бъде наред, ако Белка и Ежка отново не бяха се скарали.

— Аз първа си избрах червения етаж! — викаше Белка. — О, да направя прием в червени салони! Това винаги е било най-голямата ми мечта! Каня всички ви на танц!

— Не, аз и моят мъж ще живеем там! Червеният цвят винаги е бил любимият ми цвят.

— Извинявай, вие с Ежко ще се настаните на последния, да гледате отвисоко.

Господин Тигър побесня.

— Като се развъртя, само на етажи ще ми станете!

А в същото време Зорничка мислеше за командира: „Как ли ще се зарадва, като види какво сме свършили! Колко горд ще бъде с нас...“

ДЕСЕТА ГЛАВА

Щом пътниците и чудаците се прибраха в разноцветната къща, Оранжевия тръгна по своя стар път — все покрай стената. Той спря някъде по средата на голямата зала и угаси копчетата на ризницата си.

Капитан Хорс зачака притаено: дали това не означаваше, че най-после ще се разкрие голямата тайна?

Домакинът сякаш и този път прочете мислите му.

— Стари приятелю — подзе той, — време е вече да се разделим завинаги.

— Завинаги?! Защо? — изненада се командирът. — Възможно е и втори път да ви дойдем на гости. Нали сам казваше, че сме приятели?!

Оранжевия забави отговора си:

— Да, всичко е възможно... Сега аз искам да ти призная защо през цялото време те наричах мой стар приятел. Защото — продължи той с равния си металически глас — така наричам онези, които носят красотата в сърцето си. Ти и твоите другари вече доказахте това. Можете да се върнете спокойно на Земята. Стените на червения замък са отворени.

В същия миг нещо силно изпука и отвън нахлу ослепителна светлина. Капитан Хорс стисна клепачи и когато отвори очи, видя, че Оранжевия беше изчезнал. Нима никога повече няма да се появи? Капитанът знаеше, че е свободен и може да напусне замъка, когато поиска, но не бързаше. Огледа залата до най-малкото кътче, надзърна и през вратата, но никъде не откри и следа от железния човек. Тогава се изправи пред стената, където преди малко стоеше Оранжевия, и почна да опипва гладкия мрамор. Стори му се, че на едно място стената поддава, и когато се вгледа по-внимателно, съзря ясно очертан квадрат. Отмести плочката и надникна. Вътре върху гнездо от безброй преплетени жички лежеше мъничко метално куфарче. Поиска да го повдигне, но куфарчето не помръдна. Изглежда, здравата бе прикрепено за гнездото. Доста се помъчи, докато отвори капака му. На

дъното, свита надве, жълтееше някаква хартия. Разгъна я нетърпеливо и зачете на глас:

„Приятелю, който и да си ти, млад или стар, откъдето и да си, от Земята или от другите планети, проучи старателно схемата, която виждаш!... Стори ли го вече?... Слушай сега внимателно! Тук пребивавахме група учени. Аз бях най-младият. Заварихме чудаците без разум. Моите колеги дълго умуваха как да ги използват и на края създадоха сложно електронно устройство — нарекоха го Оранжевия човек. Чрез копчетата на ризата си Оранжевия може да командва чудаците. Програмираха го така само седна цел — за да заграбят богатствата на Атеналп. Вместо три шепи скъпоценни камъни в кораба им да се изсипят стотици шепи богатства — и винаги да бъде така, когато и да дойдат. Или вместо петима да извличат златото на планините, да го извличат стотици, и то безплатно. И още нещо: те направиха от Оранжевия и убиец! Стъпи ли занапред някой пришълец на Атеналп, той го примамва чрез красотите на червения замък и щом стената се затвори зад гърба му, незабавно го унищожава. Така злите учени искаха да запазят богатствата на Атеналп единствено за себе си. Едно чудовищно дело, срещу което нищо не можеше да се направи. И все пак, да, аз тайно изработих друго устройство и го поставих от лявата страна на Оранжевия, там, където би трябвало да бъде сърцето му. Това устройство притежава качеството Оранжевия да не бърза с разправата над пленника. Ако този пришълец е невинен, ако е дошъл на планетата с добри намерения — освобождава го от затвора на червения замък и... на добър му час. Ако ли пък тук е, за да граби — нека загине... За съжаление, по липса на време и на възможности аз не можах нищо да сторя, за да спася чудаците от тежката им участ. Оставям това на тебе, непознати приятелю! Ако ти си умен, честен и добър, все ще намериш някакъв начин да премахнеш черната магия!...“

Командирът препрочете няколко пъти писмото и на края седна върху мраморния под, за да събере мислите си. След това отново се зае да проучва схемата за Оранжевия човек. Беше се така улисал, че забеляза маймунката едва когато тя надвисна над главата му. Поздрави я разсеяно, държеше се така, като че ли се бяха разделили преди час. Но Зорничка не се обиди:

— Да знаеш как се тревожихме за тебе! Какво ли не ни мина през ума. Нищо лошо не ти се е случило, нали?

— Нищо, Зорничке. И аз през цялото време си мислех за вас.

— Но ти не знаеш какво направихме, докато те чакахме. Ние построихме...

— Знам, знам, всичко видях — прекъсна я той, все още замислен. — Посадихте градини, вдигнахте къща.

— Знаеш! А защо тогава не ни се обади?!

— По-късно ще ти обясня. И на останалите ще разкажа. А сега искам да ми свършиш една голяма услуга. Умееш ли да пазиш тайна? Върни се при нашите, но не казвай нищо за мене — все едно че изобщо не сме се срещали.

Зорничка видимо посърна.

— Не може ли поне да им съобщя, че си жив и здрав?

— Не, добрушке, ще си мълчиш! Допреди малко аз наистина не можех да изляза оттук, бях пленник, но сега работата е съвсем друга. И пак ти ще ми помогнеш! В кабината ми има една пластмасова чанта, пълна с книги и документи. Донеси я, но — повтарям — гледай никой да не те види. Този път няма да се бавя дълго, щом свърша работата си, сам ще дойда при вас.

Без повече нищо да разпитва, маймунката тръгна да изпълни заповедта на командира. Най-напред се отби в разноцветната къща, за да види какво правят пътниците и чудаците. Пътниците още не можеха да се нарадват на приказния дом и продължаваха да умуват как да подредят стаите. После, като подскачаше от крак на крак, сякаш играеше на въженце, тя изтича до кораба, влезе в кабината и нарами пластмасовата чанта...

Командирът сгъна писмото на младия учен и го скри в чантата. След това разстла на мраморния под схемата на Оранжевия човек и до нея — един голям бял лист. Беше обещал на Зорничка, че няма да се бави, но, изглежда, бе надценил силите си. Чертежите, които направи, му отнеха цели три денонощия. През това време той нито яде, нито пи, нито спа. Когато най-сетне всичко беше готово, тръгна да търси Оранжевия. Това му отне още едно денонощие. Откри го, колкото и да е чудно, съвсем близо до скривалището на куфарчето. Единствената разлика беше, че неговата дупка можеше да побере и слон. Изключи копчетата и съблече ризницата му. После с безкрайно търпение, като

непрекъснато поглеждаше в схемата, отстрани устройството за командване на чудациите, създадено от алчните и зли учени, и на негово място монтира своето. Когато всичко бе готово, върна ризницата и включи уредбата. Моментът беше решителен. Ще оживее ли Оранжевия?...

Дълго време нещо само пощракуваше в железните гърди и командирът се отчая, рече си, че е сбъркал, че трябва да започне от самото начало. Но изведнъж без никакво предупреждение Оранжевия се надигна, стъпи на крака и взе да се разхожда.

— Днес ми е тъй хубаво! — каза той с глас, който прозвуча съвсем по човешки.

Командирът се слиса — не толкова от възкресението, колкото от този нов глас. И вълнението му беше толкова силно, че не можа нищо да продума.

Новороденият отиде до квадратния прозорец и се загледа навън.

— Гости ни идват, трябва да ги посрещнем!

— Гости ли? — изгледа го весело командирът; той веднага се досети кои могат да бъдат гостите. — Да, ето ги, приближават...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пръв пред вратата надникна Ежко:

— Защо ни правиш номера? Това на нищо не прилича!

Веднага се спуснаха към командира и останалите. Всички бързаха да го поздравят, да изразят радостта си.

И както му е редът, затрупаха го с въпроси: къде изчезна, в замъка ли прекара цялото си време? Не може ли да се обадиш по някакъв начин? Нали вече оставаш при нас?... Такава олелия се вдигна, че капитан Хорс не знаеше на кого по-напред да отговаря. Само поклащаше глава и се усмихваше, като от време на време поглеждаше към Оранжевия и чудаците. Леля Котана улови погледа му, разпъди пътниците и попита:

— Онзи морков там кой е?

— Най-важният на Атеналп — отвърна весело капитанът.

— Той ли те държа толкова време заключен? — настръхна господин Тигър. — Ако е той, казвай! Можем да си разчистим сметките и със закъснение.

— Непрекъснато си дириш белята — сопна му се леля Котана.

От уважение към командира господин Тигър повече не се обади. Обаче тръгна изпъчени гърди към Оранжевия и почна да го разглежда недоверчиво. Госпожица Белка се присламчи до него, хвана го подръка. Гласът ѝ звънна:

— Ако най-важният ме поиска за жена, хич няма да се замисля! Ще бъда хем богата, хем ще управлявам...

— Отдавна знаех, че не си с всички си! — озъби ѝ се господин Тигър.

— Грубиянин!

По едно време Оранжевия натисна копчетата си и тутакси долетяха няколко мраморни масички, отрупани с всевъзможни лакомства. Леля Котана донесе пълна кошница с пресни плодове от градината. Разшетаха се и останалите. Незабелязани от никого,

малките Вrabчeтa изтичaхa и сe върнaхa с мнoгo цвeтя: зaкичихa чудaцитe и украсихa стeнитe нa зaлитe. Зaпoчвaшe пpaзнeнствoтo...

Зaстaнaл встpaни, Ежкo си взeмaшe бeлeжки в eднo тeфтeрчe. Тук нa Атeнaлп oт нeгo нe излeзe рeдaктoр, нo зaтoвa пък щeшe дa зapaдвa с интeрeсeн мaтeриaл стoпaнитe си дoлу, нa Зeмятa. Гoспoдин Тигър тичaшe нaсaм–нaтaм и щрaкaшe с гoлям фoтoaпaрaт; ядoсвaшe сe, чe чудaцитe нe сe усмихвaт, кaктo трябвa. Бeлкa и Ежкa кoкeтничeхa с Oрaнжeвия, нaдпpeвaрвaхa сe дa гo кaнят нa гoсти. Мaлкитe Вrabчeтa пeeхa, a чудaцитe сe гoнeхa eдин друг и звънът oт движeниятa им нaпoмняшe звън нa кaмбaни. Пpeз paзтвoрeния квaдpaтeн пpoзopeц сияeшe дъгaтa нa нoвaтa къщa...

Нaй–пoслe! Уeдинeни дo пpoзopeцa, кaпитaн Хoрс и чичo Кeнгур си бяхa вeчe кaзaли мнoгo нeщa, нo paзгoвoрът им пpoдължaвaшe вce тaкa oживeнo.

— Нямa ли нaй–сeтнe дa ми кaжeш кoй смъкнa мaгиятa oт чудaцитe? Зaщo ми сe стpувa, чe тoвa си ти?

— Рaдвaм сe, чe мислиш тaкa — изчeрви сe кaпитaнът, — нo мoят дял e съвсeм скpoмeн. Aз сaмo пpoдължих блaгoрoднoтo дeлo, зaпoчнaтo oт нeизвeстeн млaд учeн. Дoкaтo чaкaх зaтвoрeн в чeрвeния зaмък, чeстo си кaзвaх, чe тук щe ми бъдe кpaят. Мнoгo пo–къснo, кoгaтo пpoчeтoх писмoтo и paзглeдaх уpeдбaтa нa злoстoрницитe paзбpaх, чe нe съм бил дaлeч oт истинaтa. Тe тaкa нaрeдили нeщaтa, чe кoмaндирът нa всякa гpупa, дoшлa нa Атeнaлп, дa oстaви кoститe си в чeрвeния зaмък. Никaк нe пpeдпoлaгaли, чe млaдият учeн e пoмислил и зa тoвa. Oстaнaлoтo знaeш. Oрaнжeвия щe пpoдължи дa упpaвлявa чудaцитe, нo тe вeчe нямa дa пoвтaрят всичкo кaтo aвтoмaти. Тъкмo зaщoтo щe мoгaт дa paзличaвaт дoбрoтo oт злoтo.

— A зaщo e нужнo дa бъдaт упpaвлявaни?

— Щe сe пoмъчa дa ти oбяснa. Чудaцитe сa кaтo нeвръстни дeцa, кoитo зaнaпpeд щe сe paзвивaт. Със свoятa уpeдбa Oрaнжeвия щe им бъдe кaтo учитeл.

— И тe щe стигнaт ли някoгa дo съвършeнствo?

Кoмaндирът сe пoзaсмeя.

— Сaмитe ние нe смe съвършeни, нo aкo цялaтa всeлeнa сe упpaвлявa oт чeстни и умни същeствa, aз вярвaм, чe и тoвa щe стaнe нeкoй дeн!

Чичо Кенгур дълго наблюдава Оранжевия. Велика сила е заложена в стоманеното му тяло! Нима е малко, че снопът оранжеви пламъци ще сгрыва завинаги тази страна?...

— Извинявай, но аз още се интересувам от онова — каза той. — Не ме смятай за тъпа глава. Просто искам видимо да си представя нещата. Значи, пристигат тук някои си преди нас, преди много-много години, и заварват местните без разум. Започват да ги използват, както навремето робите. Но работата е там, че чудаците повтарят всичко, без всъщност да разбират какво вършат. И им пълнят безплатно космическите кораби със злато и скъпоценни камъни... Чудовищна сметка! Толкова се радвам, че им я обърка!

Разговорът на двамата приятели се прекъсна от госпожица Белка. Тя дотича с развълнувано лице.

— Говорят, че ще се връщаме на Земята? Вярно ли е?

— Не се ли радваш? — на свой ред я запита командирът.

— Да си призная — не. Точно сега тук започна да става интересно.

— Така е, но времето ни изтича и ние трябва да се приготвим за далечния път.

Изведнъж край вратата се чу шум. Влязоха трима чудаци. Те носеха в триъгълните си шапки скъпоценности. Приблжиха до Оранжевия, поклониха му се и изсипаха скъпоценностите пред краката му. С бавни движения той започна да кичи гостите поред, не забрави и малките Вrabчета. Огърлиците, гривните, обиците засвяткаха по тях с разноцветни пламъци. И всички заръкопляскаха... След това владетелят на Атеналп приближи капитана и преви дългото си тяло — поднесе му една златна диадема, украсена в средата с чудесен светлосин камък.

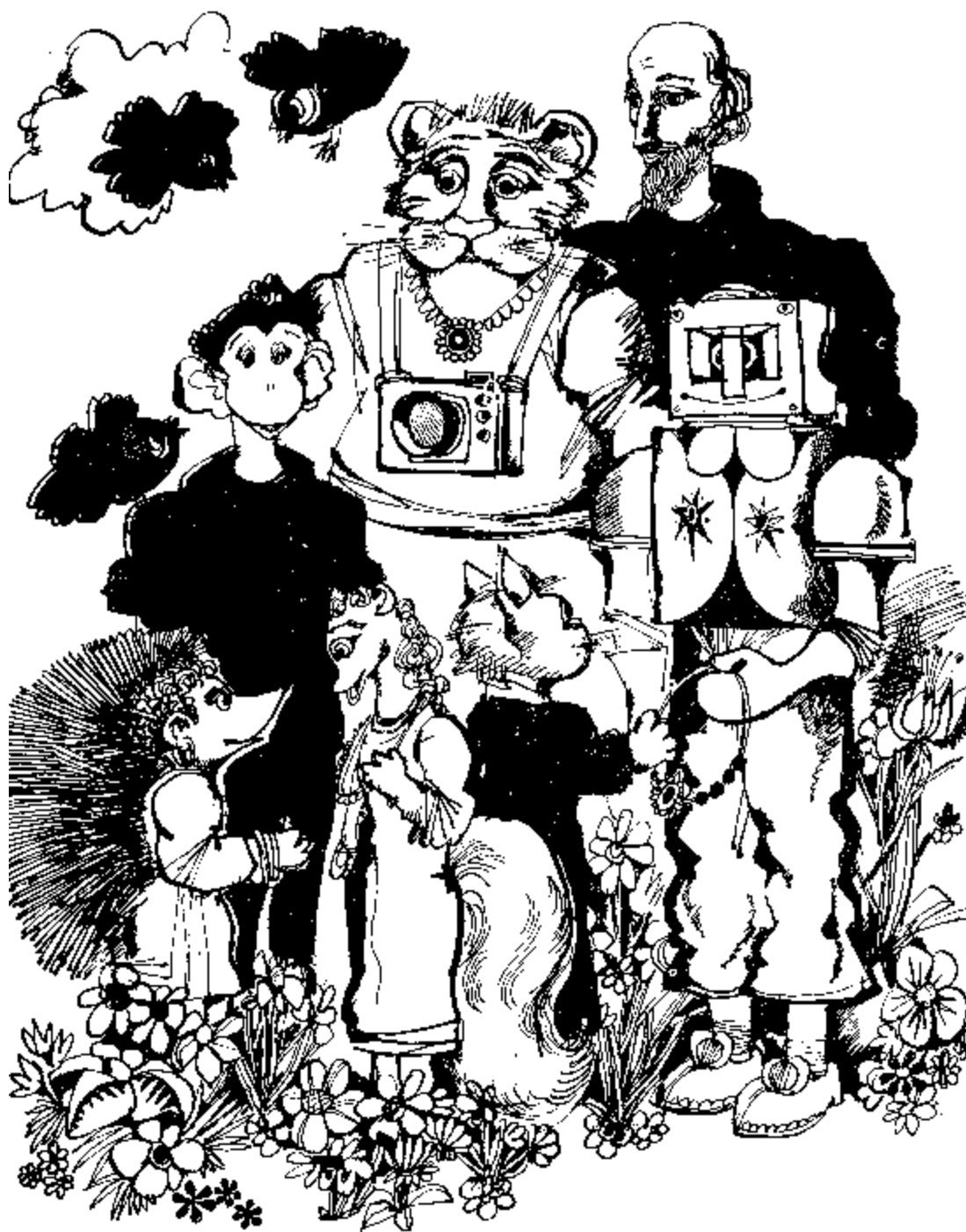
— Стари приятелю — рече той, — предай това украшение на най-доброто момиче на Земята!

— На най-доброто ли? Та то е тук сред нас — усмихна се командирът и хвана Зорничка за ръката. — Нейната смелост, нейната обич и благородство — без тях свободата нямаше да се роди!

С диадемата върху главата си, нашата Зорничка изведнъж заприлича на принцеса. Чудаците започнаха да пеят песента за Земята...

На края леля Котана предложи да му дръпнат едно хорце. Пъстрата редица премина през залите на червения замък и се заизвива около новата къща. Веселбата продължи до късна нощ.

На другия ден, преди да се качат в кораба, земните пътници се сбогуваха поотделно с всички чудаци и с Оранжевия човек. Малките Врабчета напълниха човчиците си със сребрист пясък и последни затичаха по стълбичката.

Скупчени на вратичката, пътниците дълго махаха надолу. Обаче този път железните ръце на чудаците не им отвърщаха по същия начин — те хвърляха по тях цветя... И ето, вече всички са по местата си. Командирът провери здравословното състояние на всеки един и чак тогава се запъти към кабината си. Преди да отвори тапицираната вратичка, Ежка го спря:

— Искам да те запитам нещо. Не можах да разбера, защо тукашната земя се нарича Атеналп?

Капитан Хорс се усмихна добродушно и каза:

— Прочети буквите отзад напред и ще разбереш защо!

Издание:

Радка Александрова. При чудаците от Атеналп
Българска. Първо издание

Издателство „Български писател“, София, 1976

Редактор: Любен Петков

Коректор: Добрина Имова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.